

„Un roman de-o şchioapă despre inocenţă,

bestialitate şi un puşti care învaţă argoul **într-**un paradis al drogurilor. Plină de umor, convingătoare, sordidă, povestea e o lovitură cruntă aplicată unui copil”.

The Daily Telegraph

„Perspectiva narativă creează un efect puternic şi ingenios de alienare, pentru că lucrurile, aşa cum apar ele prin ochii copilului, nu sunt nici pe departe cum ar trebui să fie. E un efect care aminteşte de alte opere celebre din literatura universală, cum ar fi primul capitol din *Simplicissimus* al lui Grimmelshausen”.

Frankfurter Allgemeine Zeitung

„Concis, ironic, scris în manieră chirurgicală [...], textul reuşeşte să ne facă să înţelegem modul dezastruos în care crima şi violenţa se răsfrâng asupra oamenilor, *Fiesta în bârlog* este povestea lui Tochtli, fiul Mff unui temut mafiot mexican, care locuieşte împreună cu tatăl său şi cu o suită de servitori **într-**un palat izolat de restul lumii, frecventat de politicieni corupţi, de prostituate şi de oameni de afaceri dubioşi. Pentru „protecţie”, Tochtli este privat de contactul cu lumea exterioară, dar asta nu contează, pentru că palatul este el însuşi o reproducere în miniatură a Mexicului. Pentru grădina zoologică personală, Tochtli îşi doreşte un hipopotam pitic din Liberia, pe care îl va şi avea, **într-**un fel sau altul pentru că tatăl lui „reuşeşte întotdeauna” Aventura în Africa, ce se va încheia cu capturarea lui Ludovic al XVI-lea şi a Mariei Antoaneta, este o călătorie iniţiatică, în urma căreia Tochtli va descoperi legătura stranie dintre hipopotamii pitici din Liberia, monarhii francezi, samurai şi lumea întreagă. Tochtli se înscrie în tradiţia lui Oskar Matzerath sau a lui Saleem Sinai, a copiilor geniali aflaţi faţă în faţă cu istoria şi cu prezentul „sordid”. Prin lecţiile lui Mazatzin, Tochtli asistă la efectele „nefaste” ale imperialismului, la prăbuşirea Vechiului Regim şi la colonizarea Africii cu sclavi eliberaţi, iar pălăria magică de detectiv îl ajută să

descopere că realitatea este întotdeauna închisă **într-**o cameră la care numai patriarhii au acces. Însă Tochtli este el însuşi un viitor patriarh – un patriarh al crimei organizate ca şi tatăl său, un autentic „rege” mexican şi, mai presus de toate, un „bărbat adevărat”.

Byblos

La presente traduceión fue realizada con el estimulo del Programa de Apoyo à la Traduceión de Obras Mexicanas a Lenguas Extranjeras (Proârad), dependiente de instituciones culturales de México.

Traducerea de faţă a fost realizată cu sprijinul Programului de Susţinere a Traducerilor Operelor Mexicane în Limbi Străine (Proârad), sub auspiciul instituţiilor culturale ale Mexicului.

Juan Pablo Villalobos

Fiesta în bârlog

Traducere din limba spaniolă şi note de HORIA BARNA

BUCUREŞTI, 2012

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României VILLALOBOS, JUAN PABLO

Fiesta în bârlog / Juan Pablo Villalobos; trad.: Horia Barna.

— Bucureşti: Curtea Veche Publishing, 2012 ISBN 978 – 606 – 588 – 334 – 5

I. Barna, Horia (trad.)

821.134.2 – 31 = 135.1

Coperta: GRIFFON AND SWANS www.griffon.ro

JUAN PABLO VILLALOBOS *Fiesta en la madriquera*

ISBN 978 – 606 – 588 – 334 – 5

Editor: Grigore Arsene Redactor: Sânziana Cotoară Tehnoredactor: Dragoş Dumitrescu
CURTEA VECHE PUBLISHING
str. Aurel Vlaicu nr. 35, Bucureşti, 020091
www.curteaveche.ro

Unu

Unii spun că sunt precoce. Spun asta mai ales fiindcă se gândesc că sunt prea mic ca să ştiu cuvinte grele. Unele dintre cuvintele grele pe care le ştiu sunt: „sordid”, „nefast”, „şic”, „jalnic” şi „fulminant”. De fapt, nu sunt chiar aşa de multe persoanele care spun că sunt precoce. Chestia e că nu cunosc multă lume. Abia dacă ştiu vreo treişpe sau paişpe persoane, iar dintre acestea doar patru spun că sunt precoce. Îmi spun că par mai mare. Sau invers, că sunt prea mic pentru chestiile astea. Sau inversul inversului, uneori chiar îşi închipuie că sunt un pitic. Dar eu nu cred că sunt precoce. De fapt, mă folosesc de un truc, aşa cum fac magicienii, ăia care scot iepuri din joben, doar că eu scot cuvinte din dicţionar. În fiecare seară, înainte de culcare, citesc din dicţionar. De rest se ocupă memoria mea, care e bună, aproape fulminantă.

Nici Yolcaut nu crede că sunt precoce. Îmi spune că sunt un geniu, zice aşa:

— Tochtli, eşti un geniu, ticălos mic. Şi mă mângâie pe creştet cu degetele lui pline de inele de aur cu diamante.

De fapt, persoanele care cred că sunt ciudat sunt mai multe, şapte. Iar asta pur şi simplu pentru că-mi plac foarte mult pălăriile şi pentru că port mereu pălării. Purtatul pălăriei e un obicei foarte bun al celor şic. În văzduh există porumbei care îşi fac nevoile. Dacă nu porţi pălărie, te murdăreşti pe creştet. Porumbeii sunt nişte neruşinaţi, îşi fac porcăriile în văzul lumii, în timp ce zboară. La fel de bine ar putea să şi le facă ascunşi între crengile copacilor. Aşa n-ar mai trebui să stăm mereu cu ochii pe sus şi să ne facem griji pentru cap. Şi mai e ceva:

pălăriile, dacă sunt pălării bune, îţi dau un aer de distincţie. Adică pălăriile sunt precum coroanele regilor. Dacă nu eşti rege, poţi să porţi o pălărie pentru distincţie. Dar dacă nu eşti rege şi nici nu porţi pălărie, până la urmă ajungi un neica-nimeni.

Nu cred că sunt ciudat fiindcă port pălării. În plus, ciudăţenia e rudă cu urâţenia, aşa cum spune Cinteotl. Sunt însă foarte sigur că e bărbătesc. De exemplu, nu mă smiorcăi toată ziua pentru că n-am mamă. Se presupune că dacă n-ai mamă trebuie să plângi mult, litri de lacrimi, zece sau doişpe zilnic. Dar eu nu plâng, fiindcă cei care se smiorcăie sunt poponari. Atunci când sunt trist, Yolcaut îmi spune să nu plâng, zice:

— Stăpâneşte-te, Tochtli, stăpâneşte-te ca un bărbat.

Yolcaut e tatăl meu, dar nu-i place să-i spun tată. Zice că suntem cea mai tare gaşcă de băieţi pe o rază de cel puţin opt kilometri. Yolcaut are simţul realităţii şi de-aia nu spune că suntem cea mai tare gaşcă din univers sau cea mai tare gaşcă pe o rază de opt mii de kilometri. Realiştii sunt persoane care cred că realitatea nu e aşa cum crezi tu. Asta mi-a zis-o Yolcaut. Realitatea e aşa, şi cu asta, basta. Punct. „Trebuie să fii realist” e expresia preferată a realiştilor.

Eu cred că suntem o gaşcă foarte tare. Pot **s-**o dovedesc. Căştile sunt ca solidaritatea. Iar solidaritatea face ca, de vreme ce mie îmi plac pălăriile, Yolcaut să îmi cumpere pălării, multe pălării, atât de multe, că am adunat o colecţie de pălării din toată lumea şi din toate epocile. Deşi acum, mai mult decât pălării noi, îmi doresc un hipopotam pitic din Liberia. Mi l-am şi notat pe lista de lucruri pe care le vreau şi i-am dat-o lui Miztli.

Aşa procedăm mereu, fiindcă eu nu prea ies pe stradă, şi-atunci Miztli îmi cumpără tot ce vreau, din ordinul lui Yolcaut. Iar fiindcă Miztli are o ţinere de minte foarte proastă, trebuie să-i fac liste. Dar un hipopotam pitic din Liberia nu se găseşte prea uşor la pet shop. La pet shop se vând, în general, câini. Dar cine-şi doreşte un

câine? Nimeni nu-şi doreşte un câine. E aşa de greu să găseşti un hipopotam pitic din Liberia, încât **s**-ar putea să trebuiască să mergi să-l capturezi din Liberia. De-aia mă şi doare foarte tare burta. De fapt, pe mine mă doare burta mereu, dar acum crampele sunt mai dese.

Mă gândesc că în momentul ăsta viaţa mea e puţin sordidă. Sau jalnică.

De Mazatzin îmi place aproape întotdeauna. Nu-mi place atunci când devine riguros şi vrea să se ţină cu stricteţe de programa de studiu. Fireşte, Mazatzin nu-mi spune Tochtli. Mazatzin îmi spune Usagi, care e numele meu în japoneză, fiindcă îi plac mult toate lucrurile din Imperiul Japoniei. Ce-mi place mie din Imperiul Japoniei sunt filmele cu samurai. Pe unele le-am văzut de atâtea ori, că le ştiu pe de rost. Când le revăd încep să rostesc replicile samurailor înaintea lor. Şi nu greşesc niciodată. Pot să fac asta datorită memoriei mele, care e aproape fulminantă. Unul din filme se numeşte *Apusul samuraiului* şi este despre un samurai bătrân care îl învaţă pe un copil chestii de-ale samurailor. La un moment dat îl obligă să stea nemişcat şi mut o grămadă de zile. Îi spune aşa: „Paznicul este tăcut şi ştie să aştepte. Răbdarea este cea mai bună armă a sa, asemenea unui cocor care nu cunoaşte disperarea. Pe cei slabi îi poţi cunoaşte atunci când se mişcă. Pe cei puternici, în nemişcare. Priveşte sabia fulminantă care nu se clinteşte. Priveşte vântul. Priveşte-ţi genele. Închide ochii şi priveşte-ţi genele”. Nu ştiu pe de rost doar filmul ăla, ştiu mai multe, patru.

Într-o zi, în loc să-mi predea, Mazatzin mi-a spus povestea lui, care-i foarte sordidă şi jalnică. Chestia e că mai demult făcea o afacere foarte bună cu reclamele de la TV. Câştiga milioane de pesos pentru că inventa reclame pentru şampoane şi sucuri. Dar Mazatzin era mereu trist, fiindcă el, de fapt, studiase ca să devină scriitor. Aici începe partea sordidă: să câştigi milioane de pesos şi să fii trist pentru că nu eşti scriitor. Asta-i sordid. Aşa că, năpădit de tristeţe, Mazatzin a plecat să trăiască foarte

departe, **într-**o cabană izolată, undeva sus, pe un vârf de munte. Voia să mediteze şi să scrie o carte despre viaţa lui. Şi-a luat chiar şi un computer. Asta nu mai e sordid, dar e jalnic. Problema e că lui Mazatzin nu i-a venit inspiraţia şi între timp asociatul lui, care îi era şi cel mai bun prieten, a făcut ce-a făcut şi a pus mâna pe toate milioanele lui de pesos. Nici pomeneală să-i fie cel mai bun prieten, era un trădător.

Atunci a venit Mazatzin să lucreze cu noi, pentru că Mazatzin face parte din categoria celor culţi. Yolcaut spune că cei culţi sunt persoane încrezute fiindcă ştiu multe chestii. Ştiu chestii din ştiinţele naturii, cum ar fi că porumbeii transmit boli scârboase. De asemenea, ştiu chestii din istorie, cum ar fi că francezilor le place mult să le taie capetele regilor. De-aia celor culţi le place să fie profesori. Uneori ştiu lucruri greşite, cum ar fi că pentru a scrie o carte trebuie să te duci **într-**o cabană în pustietate, în vârf de munte. Asta zice Yolcaut, că cei culţi ştiu multe lucruri din cărţi, dar nu ştiu nimic despre viaţă. Şi noi trăim în pustietate, dar nu pentru inspiraţie. O facem ca să ne protejăm.

În orice caz, fiindcă eu nu pot să mă duc la şcoală, Mazatzin mă învaţă tot felul de chestii de prin cărţi. Zilele-astea studiem cucerirea Mexicului. E un subiect tare, cu război, morţi şi sânge. Aşa-i istoria: de o parte se aflau regii din regatul Spaniei şi de alta indienii care trăiau în Mexic. Pe atunci regii din regatul Spaniei voiau să fie şi regii Mexicului. Aşa că au venit şi **s-**au apucat să îi omoare pe indieni, însă doar ca să-i sperie şi ca să-i facă să-şi accepte noii regi. De fapt, pe unii x indieni nici nu-i ucideau, doar îi ardeau la tălpi. Povestea asta îl enervează la culme pe Mazatzin, fiindcă el poartă cămăşi de in şi sandale, de parcă ar fi indian. Şi începe cu discursurile. Îmi spune: – Ne-au furat argintul, Usagi, ne-au jefuit! De parcă indienii omorâţi ar fi fost verii sau unchii lui. Jalnic. Evident, spaniolilor nu le place să le taie capetele regilor. Şi acum regii lor au capetele lipite de gât. Mi-a arătat

Mazatzin o fotografie **într-**o revistă. Şi mai jalnic.

Una dintre treburile pe care le-am învăţat de la Yolcaut e că nu întotdeauna persoanele se transformă în cadavre doar cu un glonţ. Adesea e nevoie de trei gloanţe sau chiar de paişpe. Depinde unde tragi. Dacă le tragi două gloanţe în cap, mor sigur. Dar în păr poţi să le tragi şi o mie de gloanţe, că nu se întâmplă nimic, deşi trebuie să fie tare să vezi aşa ceva. Ştiu toate astea din**tr-**un joc pe care îl jucăm Yolcaut şi cu mine. Jocul e cu întrebări şi răspunsuri. Unul spune un număr de gloanţe trase **într-**o anumită parte a corpului, iar celălalt răspunde: „viu”, „cadavru” sau „pronostic rezervat”.

— Un glonţ în inimă.

— Cadavru.

— Treizeci de gloanţe în unghia degetului mic de la piciorul stâng.

— Viu.

— Trei gloanţe în pancreas.

— Pronostic rezervat.

Şi tot aşa. Când nu mai ştim părţi ale corpului, căutăm şi altele **într-**o carte care are desene cu toate, chiar şi cu prostata şi cu bulbul rahidian. Apropo de creier, e important să scoţi pălăriile înainte de a trage în cap, ca să nu le murdăreşti. Sângele e foarte greu de curăţat. Asta repetă tot timpul Itzpapalotl, servitoarea care face curat în palatul nostru. Da, palatul nostru, Yolcaut şi cu mine suntem stăpânii unui palat, chiar dacă nu suntem regi. Faza e că avem mulţi bani. Foarte mulţi. Avem pesos, care sunt moneda Mexicului. Avem şi dolari, care sunt moneda Statelor Unite. Şi avem şi euro, moneda unor ţări şi regate din

Europa. Mi se pare că avem miliarde din fiecare cele trei feluri, deşi cel mai mult ne plac bancnotele de o sută de mii de dolari. Şi în afară de bani avem bijuterii şi comori. Şi multe seifuri care au combinaţii secrete. De-aia cunosc puţini oameni, treişpe sau paişpe. Pentru că dacă am cunoaşte mai mulţi oameni, ne-ar fura banii sau ne-ar

băga în transă ca pe Mazatzin. Yolcaut spune că trebuie să ne protejăm. Aşa fac şi găştile.

Zilele trecute a venit la palatul nostru un domn pe care eu nu-l cunoşteam şi Yolcaut voia să ştie dacă eram bărbat sau nu. Domnul acela avea faţa pătată de sânge şi, la drept vorbind, îţi cam intra frica în oase când îl vedeai. Dar eu nu am zis nimic, fiindcă să fii bărbat înseamnă să nu-ţi fie frică, iar dacă ţi-e frică, eşti un poponar. Am rămas foarte calm în timp ce Miztli şi Chichilkuali, care sunt paznicii palatului nostru, îi trăgeau nişte lovituri fulminante. Omul s-a dovedit a fi poponar, pentru că a început să ţipe şi striga: „Nu mă omorâţi! Nu mă omorâţi!” Chiar s-a scăpat în pantaloni. Partea bună e că eu m-am dovedit bărbat şi Yolcaut m-a lăsat să plec înainte să-l transforme pe poponar în cadavru. Sigur l-au ucis, fiindcă mai târziu am văzut-o pe Itzpapalotl trecând cu găleata şi cu mopul. Nu ştiu însă câte gloanţe i-au tras. Am impresia că cel puţin patru, în inimă. Dacă i-aş lua în consideraţie şi pe cei morţi, aş avea o listă cu peste cele treişpe sau paişpe persoane cunoscute. Vreo şaptesprezece sau mai mult. Douăzeci uşor. Dar morţii nu se pun la socoteală, fiindcă morţii nu sunt persoane, morţii sunt cadavre.

În realitate, există multe metode de a face cadavre, dar cele mai folosite sunt orificiile. Orificiile sunt nişte găuri pe care le faci în persoane ca să le iasă sângele. Gloanţele de pistol produc orificii, dar şi cuţitele pot să producă orificii. Dacă ţi se scurge sângele, la un moment dat inima sau ficatul nu mai funcţionează. Sau, la fel, creierul. Şi mori. O altă metodă de a face cadavre sunt tăieturile, care se realizează tot cu cuţite, sau cu macete şi ghilotine. Tăieturile pot să fie mici sau mari. Dacă sunt mari, separă diverse părţi ale corpului şi rezultă cadavre în bucăţele. Cel mai normal e să tai capetele, deşi adevărul e că poţi să tai orice parte. Asta-i din cauza gâtului. Dacă nu am avea gât ar fi altceva. Poate că normal ar fi să tai corpurile în jumătate ca să obţir-două cadavre. Dar avem gâturi, şi ele reprezintă o tentaţie foarte mare. În special

pentru francezi.

Serios vorbind, uneori palatul nostru nu prea arată ca un palat. Problema e că-i foarte mare şi că nu-i chip să-l păstrezi curat. De mult tot ar vrea Itzpapalotl ca Yolcaut să angajeze o nepoată de-a ei ca **s-**o ajute la curăţenie. Spune că e o persoană de încredere, dar Yolcaut nu mai vrea alte persoane în palatul nostru. Itzpapalotl se supără fiindcă palatul nostru are zece încăperi: a mea, a lui Yolcaut, a pălăriilor, cea pe care o folosesc Miztli şi Chichilkuali, cea pentru afaceri a lui Yolcaut şi alte cinci camere goale, pe care nu le folosim. În plus, ar mai fi bucătăria, sala fotoliilor, sala televizorului, sala filmelor, sala mea de jocuri, sala de jocuri a lui Yolcaut, biroul lui Yolcaut, sufrageria din interior, sufrageria de pe terasă, sufrageria mică, cinci băi pe care le folosim, două băi pe care nu le folosim, sala de sport, sauna şi piscina.

Miztli spune că Yolcaut e un paranoic şi că asta e o problemă. O problemă pentru curăţenia palatului, dar şi pentru odihna lui Miztli. Pentru că Miztli şi Chichilkuali, împreună cu armele lor, se ocupă de protecţia palatului nostru timp de douăzeci şi patru de ore. Iar douăzeci şi patru de ore înseamnă că uneori Miztli nu doarme şi că alteori Chichilkuali nu doarme. Şi asta în condiţiile în care avem un gard foarte înalt pentru protecţie. Ca să nu mai spunem că deasupra acestui gard se află sticlă pisată şi sârmă ghimpată, dar şi o alarmă cu raze laser, care uneori face gălăgie când trece vreo pasăre prin apropiere. Şi pe deasupra trăim şi în plină pustietate.

În jurul palatului nostru se află o grădină uriaşă. Are grijă de ea Azcatl, care e mut şi e înconjurat toată ziua de zgomotul maşinăriilor pe care le manevrează. Azcatl are maşini pentru tuns gazonul, maşini pentru tuns iarba şi maşini pentru tuns arbori şi arbuşti. Dar principalul său vrăjmaş sunt buruienile. Iar adevărul e că Azcatl pierde la scor, pentru că grădina noastră e mereu plină de bălării. Evident, hipopotamii pitici din Liberia sunt maşinării silenţioase care devorează buruienile. Asta se numeşte

erbivor, un mâncător de ierburi.

Tot în grădină, cam în dreptul sufrageriei de pe terasă, se află cuştile cu animalele noastre. Dintre păsări, avem vulturi, şoimi şi o colivie plină cu papagali şi păsări colorate. Guacamayo şi altele la fel. Dintre feline, avem un leu **într-**o cuşcă şi doi tigri în alta. Lângă tigri se află un spaţiu unde vom pune cuşca pentru hipopotamul nostru pitic din Liberia. În cuşcă se va afla o baltă, dar nu va fi o baltă adâncă, ci doar atât cât să se bălăcească în mocirlă. Hipopotamii pitici din Liberia nu sunt ca alţi hipopotami, cărora le place să stea mult timp sub apă. De toate astea se va ocupa Itzcuauhtli, care are grijă de animale: le dă de mâncare, le curăţă cuştile şi le dă medicamente când se îmbolnăvesc. Itzcuauhtli ar putea să-mi povestească multe lucruri despre animale, cum să le vindeci şi aşa mai departe. Dar nu-mi povesteşte nimic: şi el e mut.

Cunosc mulţi muţi, trei. Uneori, când le spun ceva, parcă ar vrea să vorbească şi deschid gura. Dar rămân tăcuţi. Muţii sunt misterioşi şi enigmatici. Treaba e că dacă taci nu poţi să dai explicaţii. Mazatzin crede exact pe dos: spune că prin tăcere se pot învăţa multe lucruri. Dar astea sunt idei din Imperiului Japoniei, care lui îi plac atât. Eu cred că cel mai enigmatic şi mai misterios din lume trebuie să fie un mut japonez.

În anumite zile totul e nefast. Aşa, ca azi, când m-a apucat iarăşi durerea aia electrică de burtă. Sunt nişte înţepături care se simt ca şi cum te-ai electrocuta. Odată am băgat o furculiţă **într-**o priză şi mi **s-**a electrocutat puţin mâna. Înţepăturile sunt cam la fel, doar că le simt în burtă.

Drept consolare, Yolcaut mi-a dăruit o pălărie nouă pentru colecţia mea: un tricorn. Am multe tricornuri, unsprezece. Tricornurile sunt nişte pălării în formă de triunghi care au o calotă foarte mică. Am tricornuri din ţara Franţa, din Regatul Unit şi din ţara Austria. Favoritul meu e un tricorn francez de la o trupă revoluţionară. Cel puţin, aşa scrie în catalog. Francezii îmi plac pentru că le

iau regilor coroana înainte să le taie capul. Astfel, coroana nu păţeşte nimic şi poţi **s-**o păstrezi **într-**un muzeu din Paris sau poţi **s-**o vinzi unei persoane care are mulţi bani, aşa, ca noi. Noul tricorn e din regatul Suediei şi are trei biluţe roşii, câte una în fiecare vârf. Îmi plac mult tricornurile, fiindcă sunt pălării de soldaţi nebuni. Când îţi pui unul îţi vine să o iei la goană şi să invadezi, de unul singur, regatul cel mai apropiat. Dar azi nu-mi vine să invadez ţări, nici să pornesc războaie. Azi e o zi nefastă.

Pentru după-amiază Mazatzin nu mi-a dat teme şi m-a lăsat pe mine să fac cercetări pe un subiect la alegere. E o chestie pe care o mai facem uneori, mai ales când mă îmbolnăvesc şi nu pot să mă concentrez. Am făcut o cercetare despre ţara Liberia. Potrivit enciclopediei, ţara Liberia a fost întemeiată în secolul al XIX-lea de către nişte persoane care înainte lucraseră.ca slavi în Statele Unite. Erau persoane afro-americane. Şefii lor i-au lăsat liberi şi au plecat să trăiască în Africa. Problema e că acolo trăiau deja alte persoane, persoanele africane. Atunci persoanele afro-americane au făcut un guvern al ţării Liberia, iar persoanele africane nu. De aceea o tot duc în războaie şi se omoară. Şi acum aproape toţi mor de foame.

Se pare că ţara Liberia e o ţară nefastă. Şi Mexicul e o ţară nefastă. E o ţară atât de nefastă, încât nu poţi să faci rost de un hipopotam pitic din Liberia. În realitate, asta înseamnă să faci parte din Lumea a Treia.

Politicienii sunt persoane care fac afaceri grele. Şi nu pentru că ar fi nişte persoane emancipate, ci dimpotrivă. Aşa zice Yolcaut, care pentru a câştiga milioane de pesos nu are nevoie să repete de atâtea ori cuvântul „democraţie”. Astăzi am cunosc**ut-**o pe persoana paişpe sau cinşpe din câte cunosc şi era un politician numit „guvernatorul”. A venit să cineze la noi la palat pentru că Cinteotl face un *pozole* verde suculent. Cinteotl e bucătăreasa palatului nostru şi ştie să prepare toate felurile de *pozole* de pe lume, care sunt trei: cel verde, cel alb şi cel roşu. Mie nu prea-mi place *pozole*, mai ales din

cauza salatei verzi calde, care e ceva absurd. Salata verde e pentru salate şi pentru sandvişuri. În plus, face *pozole* cu capete de porc: odată m-am apropiat să văd fiertura din oală şi în ea pluteau dinţi şi urechi. Sordid. Mie îmi plac *enchiladas*, *quesadillas* şi *tacos* ciobăneşti. Iar *tacos* ciobăneşti îmi plac fără ananas, pentru că ananasul cu *tacos* e tot o chestie absurdă. *Enchiladas* le mănânc cu puţin ardei iute, fiindcă altfel mă doare şi mai tare burta.

Guvernatorul e o persoană despre care se presupune că guvernează persoanele care trăiesc **într-**un stat. Yolcaut zice că guvernatorul nu guvernează pe nimeni, nici măcar pe curva de maică-sa. Cu toate astea, guvernatorul e un domn simpatic, deşi are o şuviţă de păr alb pe mijlocul capului şi nu şi-o tunde. Eu m-am simţit foarte bine ascultând discuţiile dintre Yolcaut şi guvernator. Dar guvernatorul nu. Avea faţa roşie, parcă era gata să explodeze, pentru că eu mâneam nişte *quesadillas*, în timp ce ei haleau *pozole* verde şi discutau despre afacerile lor cu cocaină. Yolcaut i-a spus să stea liniştit, că eu eram mare, că noi eram o gaşcă şi că în găşti adevărurile nu se ascund. Atunci guvernatorul m-a întrebat câţi ani am, iar când i-am spus a fost de părere că eram încă mic pentru treburile astea. În acel moment Yolcaut **s-**a supărat şi i-a aruncat în faţă o grămadă de dolari pe care i-a scos din**tr-**o valiză. Erau mulţi, cu miile. Şi a început să strige la el:

— Taci dracului, guvernatoru' lu' peşte! Ce mă-ta pricepi tu, cretinule? Ia-ţi şpaga şi valea odată, hai, tâmpitule!

Apoi mi-a spus că pentru asta era afacerea noastră, să întreţinem nişte cretini. Faţa guvernatorului **s-**a făcut şi mai roşie, de data asta parcă i-ar fi explodat, nu alta, dar a început să râdă. Yolcaut i-a spus că dacă tot e aşa de îngrijorat pentru mine, atunci mai bine să-mi facă făcut rost de un hipopotam. Guvernatorul a făcut o faţă care arăta că nu înţelege nimic, aşa că i-am explicat că eu voiam un hipopotam pitic din Liberia, care e foarte greu de găsit fără să te duci în ţara Liberia. Faţa nu mai stătea să-i

sară în aer. Ne-a întrebat: „Şi de ce nu vă duceţi în Liberia?" Yolcaut i-a răspuns imediat:

— Nu face pe prostul, guvernatorule.

Şi atunci guvernatorul a spus: „Ei bine, **s-**ar putea face ceva". Iar Yolcaut m-a mângâiat pe creştet cu degetele lui pline de inele de aur cu diamante.

— Vezi, Tochtli, Yolcaut întotdeauna reuşeşte. La drept vorbind, uneori Mexicul e o ţară magnifică, în care se pot face afaceri foarte bune. Sau, uneori Mexicul e o ţară nefastă, dar uneori e şi o ţară magnifică.

O melodie care mă încântă e *Regele*. A fost chiar prima melodie pe care am învăţat să o cânt pe de rost. Cu toate că pe atunci eram foarte mic şi încă nu aveam o memorie fulminantă. Cinstit vorbind, nu o ştiam foarte bine, dar inventam părţile pe care le uitam. Chestia e că versurile cântecului ăstuia pot fi făcute să rimeze foarte uşor. De exemplu: „a rima" şi „a mima" rimează. Dacă schimbi un cuvânt cu altul nu-şi dă nimeni seama. La *Rege* îmi place partea aia unde zice că nu am nici tron, nici regină, nici pe nimeni care să mă întreţină, dar continui să fiu rege. Acolo se explică foarte bine lucrurile de care e nevoie ca să fii rege: să ai un tron, o regină şi pe cineva care să te întreţină. Deşi atunci când cânţi cântecul nu ai nimic din toate astea, nici măcar bani, dar eşti rege, fiindcă vorba ta e lege. De fapt, în melodie e vorba despre cum să fii bărbat. Uneori bărbaţilor nu le e frică şi de-aia sunt bărbaţi. Dar tot uneori bărbaţii nu au nimic şi continuă să fie regi, pentru că sunt bărbaţi.

Cea mai bună treabă când eşti rege e că nu trebuie să munceşti. Nu trebuie decât să-ţi pui coroana şi gata, persoanele din regatul tău îţi dau bani, milioane. Eu am o coroană, deşi nu pot să mi-o pun chiar în fiecare zi. Yolcaut m-a lăsat să mi-o pun doar de patru ori. O ţinem la păstrare **într-**un seif, împreună cu toate comorile noastre. Coroana nu e din aur, fiindcă era a unui rege din Africa, iar în Africa toţi sunt săraci, până şi regii. Ţara Liberia se află în Africa. Partea bună e că Mexicul nu se află în Africa. Ar

fi nefast dacă Mexicul **s-**ar afla în Africa. Coroana e din alte metale şi diamante. Ne-a costat o grămadă de bani deoarece ca să fii rege în Africa trebuie să omori multă lume. E ca o competiţie: ia coroana cel care a reuşit să acumuleze cele mai multe cadavre. Mazatzin zice că şi în Europa e la fel. Şi subiectul ăsta îl înfurie şi îl face să ţină discursuri. Mazatzin în vârful muntelui nu a avut inspiraţie ca să scrie o carte, dar i-a venit inspiraţia cu discursurile, pe care le ţine tot timpul. Zice:

— Europa este cocoţată pe un munte de cadavre, Usagi, prin Europa curg râuri de sânge.

Când stăm de vorbă despre lucrurile astea se vede că Mazatzin îi urăşte pe spanioli şi uneori chiar şi pe francezi. Pe toţi europenii. Jalnic. Eu cred că francezii sunt persoane bune fiindcă au inventat ghilotina. Şi spaniolii sunt clienţi buni pentru afacerile lui Yolcaut. Dar cei mai buni clienţi sunt americanii. Mexicanii nu sunt clienţi buni pentru Yolcaut, pentru că Yolcaut nu vrea. Unul dintre cadavrele pe care le-am cunoscut era al unui paznic care înainte făcea ce face acum Chichilkuali, dar care se gândise să se apuce de afaceri în Mexic. Yolcaut nu vrea să-i otrăvească pe mexicani. Mazatzin zice că asta înseamnă să fii naţionalist.

Persoana cea mai mută pe care o cunosc e Quecholli. Miztli o aduce la noi la palat de două sau de trei ori pe săptămână. Quecholli are picioarele foarte lungi, după Cinteotl cam atât de lungi: un metru şi jumătate. Miztli zice altceva, o chestie enigmatică:

— Nouăzeci şaizeci nouăzeci, nouăzeci şaizeci nouăzeci.

„E un secret”, îmi spune pe şest. Tot ce are legătură cu Quecholli e un secret. Se plimbă prin palat fără să se uite la nimeni, fără să facă zgomot, mereu lipită de Yolcaut. Uneori dispar şi apar iarăşi, foarte misterios. Asta durează ore întregi, toată ziua, până când Quecholli pleacă. Apoi, în altă zi, Miztli o aduce din nou şi iarăşi încep secretele şi dispariţiile.

Momentul cel mai enigmatic e atunci când ne aşezăm cu toţii la masă pe terasă: Yolcaut, Quecholli, Mazatzin şi cu mine. Prima dată Mazatzin a întrebat-o pe Quecholli dacă era din León sau din Guadalajara sau de unde. Quecholli nu a apucat să zică nimic. **S-**a uitat o clipă la Mazatzin şi atunci Yolcaut a ţipat că era de la Căţeaua leşinată. Căţeaua leşinată e aproape de San Juan, pe marginea şoselei. La intrare e un gard cu o firmă pe care scrie: „La Căţeaua leşinată”.

De asemenea, pare că Quecholli e oarbă, fiindcă aproape niciodată nu-ţi dai seama încotro se uită. Dar nu e oarbă: am surprins-o când se uita la pălăriile mele. Altă chestie ciudată e că mănâncă doar salate. Preferata ei e salata de lăptuci, roşii, broccoli, ceapă şi avocado. La sfârşit îi adaugă lămâie şi sare cu degetele alea atât de slăbănoage şi lungi pe care le are. Şi pline de inele. Dar inelele lui Quecholli sunt subţirele şi micuţe, nu ca ale lui Yolcaut, care sunt groase şi au nişte diamante uriaşe. Ea nu-i milionară, aşa, ca noi.

La masă, Yolcaut şi Mazatzin discută despre politicieni. E o sporovăială distractivă pentru că Yolcaut râde mult şi îi spune lui Mazatzin că-i un biet inocent. Mazatzin nu râde aşa de mult, deoarece consideră că guvernul ar trebui să fie cu politicienii de stânga. Zice aşa: „Dacă ar guverna stânga, nu **s-**ar întâmpla aşa ceva”. Şi Yolcaut râde şi mai tare. În unele zile, Mazatzin îi spune nume de politicieni, iar Yolcaut, în funcţie de nume, îi răspunde:

— Ahaaa.

Sau:

— Ţţţ-ţţţ.

Uneori Mazatzin se miră şi râde în timp ce spune „ştiam eu, ştiam eu”. Alteori strigă „nu-i adevărat, nu-i adevărat”, iar Yolcaut îi pune că-i un biet inocent.

În timp ce Quecholli îşi mănâncă salatele, noi ceilalţi mâncăm bunătăţile pregătite de Cinteotl. Mazatzin le adoră. După ce termină, o strigă pe Cinteotl şi îi spune că

a fost cel mai bun *mele* din viaţa lui, asta dacă am mâncat *mele*, sau cea mai bună *tampiquena* din viaţa lui, sau ce-o mai fi. Jalnic. Yolcaut crede că Mazatzin suferă de foame genetic. Quecholli, care-i mută, nu zice nimic. Mazatzin zice că e vegetariană. Eu spun că e la fel ca hipopotamii pitici din Liberia, o erbivoră. Dar hipopotamilor pitici din Liberia nu le place salata cu lăptuci, le place cu lucernă. Dacă Quecholli n-ar fi mută, aş întreba-o care e părerea ei despre salata verde caldă din *pozole*.

Astăzi la ştiri au anunţat aşa: La grădina zoologică din Guadalajara, tigrii au mâncat-o cu totul pe o doamnă, mai puţin piciorul stâng. Poate că piciorul stâng nu era o parte foarte suculentă. Sau poate că tigrii se săturaseră. Eu nu am fost niciodată la grădina zoologică din Guadalajara. Odată l-am rugat pe Yolcaut să mă ducă, dar în loc să mă ducă a adus mai multe animale la palat. Asta a fost atunci când mi-a cumpărat leul. Şi mi-a spus ceva despre un domn care nu putea să se ducă la un munte şi atunci muntele venea el. Doamna mâncată era directoarea grădinii zoologice şi avea doi copii, un soţ şi un prestigiu internaţional. Bun cuvânt, „prestigiu”. Au spus că **s**-ar putea să fie despre o sinucidere sau despre un asasinat, pentru că ea nu intra niciodată în cuşca tigrilor. Noi nu ne folosim tigrii pentru sinucideri sau asasinate. Asasinatele le comit Miztli şi Chichilkuali cu găuri de glonţ. Sinuciderile nu ştiu cum le facem, dar nu le facem cu tigri. Pe tigri îi folosim ca să mănânce cadavrele. Şi tot pentru asta îl folosim şi pe leul nostru. Deşi cel mai mult îi folosim ca să-i privim, fiindcă sunt nişte animale aşa de puternice şi de bine proporţionale, că-i o plăcere să te uiţi la ele. Asta probabil datorită alimentaţiei sănătoase. E clar că eu nu ar trebui să ştiu chestiile astea, fiindcă sunt secrete pe care şi le spun noaptea Miztli şi Chichilkuali. Dar chiar cred că mă pricep la asta, adică să descopăr secrete.

La sfârşitul reportajului, domnul de la ştiri **s**-a întristat şi i-a urat doamnei de la grădina zoologică să se odihnească în pace. Ce prostie, în momentul ăla ea se afla

în burta tigrilor. Plus că avea să rămână acolo până îşi terminau tigrii digestia, fiindcă o să sfârşească prin a fi transformată în caca de tigru. Să se odihnească în pace, pe naiba. Poate să i se odihnească în pace piciorul stâng.

Yolcaut **s-**a uitat cu mine la ştirea aia şi, după ce **s-**a terminat, mi-a spus lucruri enigmatice. Mai întâi mi-a zis:

— Ahhh, au sinucis-o.

Iar apoi, după ce a terminat de râs: – Gândeşte-te la ceva rău şi precis o să se întâmple.

Uneori Yolcaut vorbeşte în fraze enigmatice şi misterioase. Iar atunci când face asta, degeaba îl întreb ce-a vrut să zică, pentru că niciodată nu îmi răspunde. Vrea să rezolv eu enigma. Înainte de culcare am căutat în dicţionar cuvântul „prestigiu”. Am înţeles că prestigiul este atunci când lumea are o părere bună despre tine, crede că eşti cel mai tare. Atunci ai prestigiu. Jalnic.

Azi mă plictisesc de moarte fulminant. Mă plictisesc fiindcă nu ies din palat şi pentru că fiecare zi e la fel ca următoarea.

Mă trezesc la opt, mă spăl şi iau micul dejun.

De la nouă la unu am cursuri cu Mazatzin.

Mă joc pe playstation de la unu la două.

De la două la trei mâncăm.

De la trei la cinci îmi fac temele şi cercetarea liberă.

De la cinci la opt fac tot ce am chef.

La opt cinăm.

De la nouă la zece mă uit la televizor cu Yolcaut, iar apoi, de la zece, mă duc la mine în cameră să citesc dicţionarul şi să mă culc.

A doua zi, la fel. Sâmbetele şi duminicile sunt mai rele, fiindcă toată ziua aştept să văd ce îmi mai trece prin cap: să vizitez animalele, să mă uit la filme, să discut chestii secrete cu Miztli, să mă joc pe playstation, să-mi curăţ pălăriile, să mă uit la televizor, să fac o listă cu lucrurile pe care vreau să mi le cumpere Mitzli... Uneori e distractiv, dar alteori, la fel, e nefast. Din cauza paranoiei lui Yolcaut au trecut multe zile de când n-am mai ieşit din

palat, unsprezece.

Totul a început atunci când au arătat la ştiri soldaţii care căutau droguri. Chichilkuali i-a spus lui Yolcaut:

— Şefule, probleme…

Yolcaut i-a zis să nu fie tâmpit. A doua zi au spus la televizor că nişte domni aflaţi **într-**o închisoare din Mexic fuseseră trimişi pe nepusă masă **într-**o închisoare din ţara Statele Unite. Yolcaut a devenit foarte atent la ştire şi chiar mi-a cerut să tac din gură. La televizor citeau o listă cu numele acelor domni care acum trăiau în închisoarea din ţara Statele Unite. După ce **s-**a terminat ştirea.

Yolcaut a rostit una din propoziţiile lui enigmatice şi misterioase. A zis:

— Am îmbulinat-o.

O formulare cu totul enigmatică, fiindcă până şi Chichilkuali a rămas fără glas, cu o mutră care încerca parcă să descifreze misterul.

De atunci, la televizor se arată cadavre în fiecare zi. Au apărut: cadavrul de la Zoo, cadavrele poliţiştilor, cadavrele traficanţilor de droguri, cadavrele militarilor, cadavrele politicienilor şi cadavrele unor bieţi inocenţi. Guvernatorul şi domnul preşedinte au apărut la televizor ca să le spună tuturor mexicanilor şi mexicancelor să nu-şi facă griji, să stea liniştiţi.

Nici Yolcaut n-a ieşit din palat. Stă şi vorbeşte la telefon ca să dea ordine. Miztli şi Chichilkuali au ieşit însă din palat. Miztli zice că pe-afară e o harababură ceva de speriat. Chichilkuali spune că sunt o groază de probleme. Yolcaut vrea să plecăm în vacanţă o vreme, **într-**un loc îndepărtat, pentru protecţie. M-a întrebat unde aş vrea să merg şi mi-a promis că ne ducem unde-i spun eu. Mazatzin mi-a recomandat să-i cer să plecăm în Imperiul Japoniei. Dacă ne-am duce acolo, am putea să cunoaştem un japonez mut. Dar eu vreau să merg în ţara Liberia ca să fac safari şi să capturez un hipopotam pitic din Liberia.

Mazatzin mi-a citit fragmente din**tr-**o carte futuristă veche. E o carte pe care a scris-o un domn cu mulţi ani în

urmă imagi**nându-**şi epoca în care trăim acum. Uite-aşa, e foarte distractiv, pentru că scriitorul ghiceşte multe lucruri care se întâmplă în zilele noastre, cum ar fi implantul de păr sau donarea. Dar Mazatzin crede că e mai distractiv datorită lucrurilor pe care scriitorul nu le-a ghicit, cum ar fi chestia cu pălăriile. În carte toate persoanele poartă pălării. Lui Mazatzin i se pare foarte caraghios că scriitorul a fost în stare să-şi închipuie chestii grele şi nu a putut să-şi imagineze că lumea n-o să mai poarte pălării. Şi mi-a spus că asta-i ca şi cum am purta toţi acum pălării de călăreţ cu borurile foarte largi. Săracul Mazatzin. E drept că cei culţi ştiu multe lucruri din cărţi, dar nu ştiu nimic din viaţă. Aia n-a fost o greşeală a scriitorului. A fost o greşeală a umanităţii.

Eu am multe pălării cu borurile foarte largi, „pălării de călăreţ”[1], şase.

Una dintre ele e o pălărie faimoasă pentru că a fost purtată de un călăreţ **într-**un film foarte vechi. Pălăria mi-a făc**ut-**o cadou Yolcaut anul trecut, de ziua mea, iar apoi ne-am uitat la film ca **s-**o vedem. În film e vorba despre doi călăreţi care se luptă pentru o femeie. E un film foarte absurd. În loc să se lupte cu gloanţe, cei doi se luptă cu melodii. Şi nici măcar nu sunt cântece pentru bărbaţi, aşa, ca *Regele*. Eu nu înţeleg chestia asta: dacă sunt călăreţi şi bărbaţi, de ce se apucă să cânte melodii de dragoste de parc-ar fi doi poponari? Poate că tocmai de-aia nimeni nu mai vrea să poarte pălării, fiindcă persoanele făceau lucruri absurde, cum ar fi să poarte pălării de călăreţi şi să fie poponari. Şi-atunci pălăriile şi-au pierdut prestigiul. În film, la sfârşit, cei doi rămân foarte mulţumiţi, fiecare cu altă femeie.

Devin chiar prieteni şi trăiesc fericiţi până la adânci

---

1 Sombrero de charro (sp.) — „pălărie de călăreţ", pălărie mexicană artizanală, generic cunoscută şi în română ca „sombrero", cu borurile extrem de largi, mult mai ample decât cea americană de tip „cowboy"; reprezintă o emblemă a portului tradiţional mexican alături de costumele adesea la fel de pline de fireturi şi de broderii ale călăreţilor mexicani.

bătrâneţi, totul e foarte absurd.

Problema cu filmul ăla e că-i favoritul lui Yolcaut şi că mă obligă să mă uit cu el de câte ori i se năzăreşte. L-am văzut de foarte multe ori, de cel puţin douăzeci. L-am învăţat pe de rost fără să vreau. Partea cea mai slabă e când unul dintre călăreţi se duce la fereastra unei femei şi îi spune chestii de dragoste. Îi spune: „Ochii tăi sunt ca lumina stelelor, doi luceferi care îmi luminează întunericul. Ştiu că nu te merit, dar fără tine viaţa e un chin, e o veşnică moarte”. Jalnic.

O altă pălărie de călăreţ pe care o am e cadou de la Miztli tot de ziua mea, anul trecut. Ziua mea de anul trecut a fost nefastă. Mi-au dăruit atâtea pălării de călăreţ, de parcă aş fi fost vreun naţionalist. Pălăria astălaltă a fost făcută în localitatea de unde e Miztli, care, după el, e un orăşel de călăreţi. Dar nu-i adevărat**. Într-**un orăşel de călăreţi trebuie să existe cel puţin o mie de călăreţi. Odată, demult, Miztli m-a dus în orăşelul lui, şi nu am văzut niciun cal. Şi erau zero persoane care purtau pălării de călăreţ, zero. Ce-i drept, existau multe magazine cu pălării de călăreţ şi chestii pentru cai. Un magazin se numea *Călăreţul*, altul, *Lumea Călăreţului*, altul, *Lucruri de Călăreţ* şi altul, *La Micul Călăreţ*. Dar nu existau călăreţi, erau doar persoane care făceau fotografii şi cumpărau brelocuri şi ilustrate.

Singurul călăreţ pe care l-am văzut era o statuie la intrarea în orăşel. Era un călăreţ suspect, fiindcă părea că face balet de parc-ar fi fost poponar. Şi nici măcar nu avea pălărie. Miztli mi-a zis că i se furase, că **într-**o zi, de dimineaţă, călăreţul apăruse fără pălărie. Hoţul trebuie să fi fost din ăia care cred că un călăreţ nu trebuie să fie poponar.

În orice caz, Miztli era foarte încântat să-mi arate orăşelul său aşa-zis „de călăreţi”. Jalnic. Pe bune, cele mai multe chestii care se găseau în orăşel erau bisericile. Erau atâtea biserici, că, în loc să fie un orăşel de călăreţi, era un orăşel de preoţi. Chestia asta îl distra foarte tare pe Miztli.

Mi-a spus că aşa e, că-i un orăşel de preoţi, dar de preoţi virili. Iar apoi mi-a arătat un băieţel care mergea pe stradă şi mi-a zis:

— Uite, uite, **ăla-**i băiatul domnului episcop.

Problema cu pălăriile de călăreţ e că sunt doar pentru călăreţi. Chestia e că au borurile foarte late, ba chiar se poate să aibă borurile mai late decât orice altă pălărie care există pe lume. Eu cred că dacă ar exista o pălărie cu boruri mai largi nu ar mai putea fi numită pălărie. Ar fi o umbrelă de soare.

Dacă nu eşti călăreţ şi îţi pui o pălărie de călăreţ, poţi să ameţeşti şi să cazi. Apoi, odată pusă pe cap pălăria de călăreţ, e foarte greu să te mai ridici. Unii îşi pun pălării de călăreţ şi o iau razna. Dar nu în aşa hal încât să invadeze alte ţări, cum se întâmplă cu tricornul. De fapt, doar cât să tragă gloanţe spre cer şi să strige sloganuri naţionaliste.

În schimb, călăreţii nu cad şi nici n-o iau razna. Ei rămân la umbra pălăriilor lor de călăreţ, foarte misterioşi şi enigmatici.

Cine ştie de ce anume se ascund călăreţii.

Cine ştie ce-or pune la cale.

Azi la televizor **s-**a vorbit despre un cadavru enigmatic: i se tăiase capul, şi nici măcar nu era vorba despre un rege. Şi se pare că nici nu a fost mâna francezilor, cărora le place aşa de mult să taie capete. Francezii pun capetele **într-**un coş după ce le taie. Am văzut **într-**un film. La ghilotină, aşază un coş chiar sub capul regelui. Apoi francezii lasă să cadă lama, iar capul tăiat al regelui cade în coş. De-aia îmi place de francezi, fiindcă sunt aşa de delicaţi. În afară de faptul că îi scot coroana regelui ca să nu se strice, se îngrijesc să nu le scape capul când se rostogoleşte. Apoi francezii îi dau capul unei doamne ca să plângă. Unei regine sau prinţese ori aşa ceva. Jalnic.

Noi, mexicanii, nu folosim coşuri pentru capetele tăiate. Noi aşezăm capetele tăiate **într-**o cutie de brandy

vechi. Părea să fi fost ceva foarte important, fiindcă domnul de la ştiri repeta întruna că acel cap fusese trimis **într-**o cutie de brandy vechi. Capul era de la un cadavru al unui poliţist, un şef al poliţiştilor, sau aşa ceva. Nimeni nu ştie unde se află celelalte părţi ale cadavrului.

La televizor au arătat o fotografie a cadavrului, şi pe bune că avea o freză tare urâtă. Avea părul lung şi nişte meşe vopsite blond, jalnic. Uite, şi de-aia sunt bune pălăriile, ca să ascundă părul. Nu doar când ai o freză urâtă, ci pentru că e mai bine să-ţi ascunzi mereu părul, chiar cu freze aşa-zise frumoase. Părul e o parte moartă a corpului. De exemplu, când îţi taie cineva părul nu doare. Şi nu doare fiindcă e mort. Când te trage de el, atunci doare, dar ce te doare nu e părul, ci pielea capului. Am studiat asta în cadrul temelor de cercetare liberă cu Mazatzin. Părul e ca un cadavru pe care-l porţi pe cap cât timp eşti viu. În plus, e un cadavru fulminant, care creşte şi tot creşte fără oprire, ceea ce-i foarte sordid. Poate că după ce te transformi în cadavru părul nu mai e sordid, dar nu şi înainte. Asta-i partea bună la hipopotamii pitici din Liberia, că sunt pleşuvi.

De-aia eu nu am păr. Yolcaut mi-l rade cu o maşină când începe să crească. Maşina e la fel ca maşinile de tuns iarba ale lui Azcatl, dar mică. Şi părul e ca buruienile pe care trebuie să le stârpeşti. Uneori Yolcaut se supără fiindcă îi cer să mă radă foarte des. Hotărât lucru, chelioşii sunt nişte persoane foarte norocoase.

Iată lucrurile care pot fi ascunse sub o pălărie de detectiv: părul, un pui de iepure, un pistol mititel cu gloanţe minuscule şi un morcov pentru puiul de iepure. Pălăriile de detectiv nu sunt bune ca ascunzătoare. Dacă ai nevoie de o puşcă cu gloanţe uriaşe, nu încape. Cele mai bune pălării ca să ascunzi lucruri sunt pălăriile cu calotă înaltă, cum sunt cele ale vrăjitorilor. În schimb, pălăriile de detectiv sunt bune ca să rezolvi enigme şi mistere. Eu am multe pălării de detectiv, trei. Mi le pun de câte ori descopăr că se petrec lucruri misterioase în palat. Şi încep

să fac cercetări, discret. Nu e vorba de cercetările libere pe care le fac cu Mazatzin, fiindcă pe alea le fac din cărţi. În cărţi nu apar lucruri din prezent, doar cele din trecut sau din viitor. **Ăsta-**i un mare defect al cărţilor. Cineva ar trebui să inventeze o carte care să**-**ţi spună ce se întâmplă în acest moment, în timp ce citeşti. Trebuie să fie mai greu de scris decât cărţile futuriste care ghicesc viitorul. De**-**aia nu există. Şi atunci trebuie să cercetezi realitatea.

Astăzi Miztli şi Chichilkuali au făcut chestii misterioase, cum ar fi că au umplut o camionetă cu nişte cutii pe care le tot scoteau din**tr-**una dintre acele camere goale pe care nu le folosim. După ce au plecat, mi**-**am pus o pălărie de detectiv şi am descoperit una dintre enigmele lui Yolcaut. Camerele goale pe care nu le folosim sunt mereu încuiate, dar azi au lăsat una descuiată. Prin urmare, nu avem cinci camere goale pe care nu le folosim, ci doar patru, sau niciuna: una dintre camerele goale pe care nu le folosim este, de fapt, camera pistoalelor şi a puştilor.

Pistoalele sunt ascunse în sertare şi puştile sunt ascunse **într-**un dulap. Nu am avut timp să le număr, fiindcă nu voiam să mă prindă Yolcaut, dar trebuie că avem cel puţin o mie de pistoale şi cam cinci sute de puşti. Avem de toate mărimile, avem chiar şi o puşcă cu gloanţe uriaşe. Şi**-**atunci mi**-**am dat seama că Yolcaut şi cu mine jucam greşit jocul acela cu gloanţele: cu o împuşcătură din puşca aia devii sigur cadavru, nu mai contează unde te nimereşte, mai puţin în păr, care e deja mort. Jocul cu împuşcăturile ar trebui să îl jucăm spunând care**-**i numărul împuşcăturilor, partea corpului şi mărimea glonţului. Nu-i totuna un orificiu mic, pe unde tot sângele **s-**ar scurge în cinci zile, cu o gaură uriaşă, pe unde i**-**ar lua doar cinci secunde. Am găsit şi un pistol mititel cu gloanţe aşa de mici, că nici dacă îţi trage în inimă vreo şaptezeci de împuşcături nu ajungi cadavru.

Dacă aş fi ştiut ce aveam să găsesc în camera cu pistoale şi puşti nu mi**-**aş fi pus pălăria de detectiv. Mi**-**aş fi

pus pălăria cu calota cea mai înaltă din colecţia mea de pălării, una în care ar fi încăput vreo şase sau şapte iepuri. Mi-ar fi plăcut să iau puşca aia cu gloanţe uriaşe, **s-**o ascund sub pălărie, dar nu am reuşit să iau decât pistolul mititel cu gloanţe minuscule. Nefast. Însă cel mai nefast dintre toate a fost să descopăr că Yolcaut mă minte în privinţa camerelor pe care le ţinem goale, când, de fapt, sunt camere cu pistoale şi puşti**. Într-**o gaşcă nu se umblă cu minciuni**. Într-**o gaşcă e vorba despre solidaritate, despre protecţie, şi nu despre ascunderea adevărurilor. Cel puţin aşa susţine Yolcaut, dar e un mincinos. Cred că nici măcar n-o să am parte de un hipopotam pitic din Liberia. Nici n-o să merg în ţara Liberia. Şi alea trebuie să fie tot nişte minciuni de-ale lui Yolcaut.

Când nu mai suport durerile de burtă, aşa, ca astăzi, Cinteotl îmi face un ceai de muşeţel. Uneori mă doare aşa de tare, că mă bufneşte plânsul. Dar de obicei sunt ca nişte cârcei, deşi pe cele mai rele le simt ca pe un gol care creşte şi tot creşte şi am impresia că o să-mi explodeze burta. Când mă doare aşa, plâng de fiecare dată, dar nu sunt poponar. Când eşti bolnav ai voie să plângi, aşa mi-a zis Yolcaut.

Cinteotl are un sertar plin cu ierburi pentru vindecarea bolilor. Are muşeţel pentru burtă, tei pentru nervi, frunze de portocal pentru dietă, floarea pasiunii pentru nervi, floare de portocal pentru digestie, valeriană pentru nervi şi o grămadă de alte ierburi. Multe pentru nervi. Lui Yolcaut nu-i place ceaiul, zice că e o băutură pentru fricoşi.

Înainte, Yolcaut prefera ca Miztli să-l aducă pe doctor când mă durea tare burta. Doctorul era bătrânel şi îmi dădea dulciuri din tamarin fără ştirea lui Yolcaut. Eu nu am voie tamarin. Şi nici ardei iute. După părerea doctorului, eu nu sunt bolnav de burtă, ci de psihologie.

Treaba cea mai bună cu doctorul era că spunea nişte poveşti foarte distractive despre extratereştri. Odată, extratereştrii au venit în León cu nava lor spaţială. Au

ajuns **î**ntr-un lan de porumb ca să ia plante şi animale. În locul pe care a aterizat nava au lăsat o urmă de arsură unde nu a mai crescut nimic, nici măcar iarbă. Deşi de atunci au trecut mulţi ani, mai mult de patru, cred. Altă dată, extratereştrii au venit să răpească o fetiţă. Şi altă dată au zburat peste Aguascalientes o oră întreagă.

Doctorul nu mai vine pentru că Yolcaut **s-**a certat cu el. Miztli zice că odată doctorul i-a spus lui Yolcaut că, de fapt, eu nu eram bolnav de burtă, că aveam durerile alea fiindcă nu aveam mamă, că eu aveam nevoie de un doctor psiholog. Se pare că asta se cheamă să ai o suferinţă psihosomatică, care înseamnă că boala e de la minte. Dar eu nu sunt bolnav de minte, pe mine nu m-a durut niciodată creierul.

E scandal mare la televizor pentru că au arătat poza cu capul retezat al poliţistului. Dar nu din cauza frezei. Scandalul e aşa: unii sunt de părere că la televizor nu trebuie arătate imagini cu capete tăiate. Nici cu cadavre. Alţii sunt de părere că da, că toată lumea are dreptul să vadă adevărul. Yolcaut râde de scandalul ăsta şi zice că astea-s tâmpenii cu care lumea îşi pierde vremea. Eu nu zic nimic. Deşi cred că astea nu-s deloc tâmpenii. Yolcaut crede că sunt tâmpenii pentru că pe el îl lasă rece adevărurile şi minciunile. Am fost cât pe ce să-i spun că **într-**o gaşcă trebuie să nu minţi, dar mi-am ţinut gura. Până la urmă, am devenit un mut. Şi nu mi-am mai spus nici Tochtli.

Acum mă cheamă Usagi şi sunt un mut japonez. Abia de vreo şapte ore m-am transformat **într-**un mut şi deja am devenit o enigmă şi un mister. Toţi vor să afle de ce nu vorbesc şi să mă scape de muţenie. Cinteotl mi-a făcut un ceai din nişte ierburi care aveau un gust groaznic, chipurile ca să-mi vindece gâtlejul. Yolcaut crede că sunt mut pentru că nu mi-a făcut el rost de hipopotamul pitic din Liberia şi îmi tot spune că trebuie să am răbdare. Dar nu de-aia am devenit eu mut, ci din cauza minciunilor lui Yolcaut.

Acum nu pot să explic nimănui de ce sunt mut. Muţii nu dau explicaţii. Sau le dau cu mâinile. Eu nu cunosc limbajul mâinilor pe care-l folosesc muţii, aşa că sunt mut la pătrat. Mazatzin mi-a cerut să ne vorbim prin scris. Iar atunci m-am hotărât să rămân surd şi, de asemenea, mut în scris. Ca să rămâi surd nu ai decât să-ţi reaminteşti un fragment dintr-un cântec şi să ţi-l repeţi în minte fără încetare. Eu mi-am ales o bucăţică din *Regele*, acolo unde zice să plââângi şi iar să plââângi, să plââângi şi iar să plââângi, să plââângi şi iar să plââângi. Cu scrisul e mai uşor, trebuie doar să fii analfabet: în loc să scrii cuvinte, te apuci să faci desene sau, şi mai bine, mâzgăleli. Aşa că acum sunt surd şi mut la cub.

Azi mi-am pus o pălărie de samurai japonez, în ea am pistolul mititel cu gloanţe minuscule. Şşşşş…

Noi, iepurii, facem caca în biluţe. Nişte biluţe perfecte şi rotunde, ca muniţia de pistoale.

Cu pistoalele, noi, iepurii, tragem gloanţe de căcăţel.

Doi în avionul care zbura spre Paris, Franklin Gómez mi i-a arătat pe francezi. Francezii sunt la fel ca noi şi nu au două capete, nici nimic de genul ăsta. De-aia sunt emancipaţi: pentru că, deşi sunt ca noi, au inventat totuşi ghilotina. Noi, în schimb, folosim mácete la tăiatul capetelor. Diferenţa dintre ghilotină şi macetă e că ghilotina e fulminantă. Dacă foloseşti ghilotina, tai un cap dintr-o singură lovitură. În timp ce, dacă foloseşti maceta, ai nevoie de multe lovituri, de cel puţin patru. În plus, cu ghilotina tăietura e curată, nici măcar nu stropeşti cu sânge.

Desigur, Franklin Gómez a devenit Franklin Gómez abia ieri pe aeroport. Aşa scrie în paşaportul lui din ţara Honduras: Franklin Gómez. Până atunci au fost probleme pentru că Franklin Gómez nu voia să fie Franklin Gómez. Până când

Winston López l-a convins. Franklin Gómez credea că numele ăsta e suspect şi că nu i-ar permite să călătorească. Atunci Winston López i-a arătat rubrica de

sport din ziar. Cu o zi înainte, Mexicul şi ţara Honduras jucaseră un meci de fotbal. Ca să-l convingă pe Franklin Gómez să se transforme în Franklin Gómez, Winston López i-a citit lista echipei ţării Honduras: Asthor Henriquez, Maynor Figueroa, Junior Izaguirre, Wilson Palacios, Eddy Vega, Wilmer Velásquez, Milton Núñez... îndoielile lui Franklin Gómez au continuat, spunând că o călătorie a unor hondurieni la Monrovia ar fi foarte suspectă. Atunci Winston López l-a întrebat cui naiba îi pasă pe lumea asta de Honduras sau de Liberia, şi totul **s**-a aranjat.

Winston López mi-a repetat de vreo zece ori că trebuia să învăţ numele pe de rost şi că n-aveam voie să mă încurc. Suntem: Winston López, Franklin Gómez şi Junior López. Dacă greşesc, nu vom putea să ajungem până la Monrovia. Dar eu am o memorie foarte bună, sigur o să ajungem. Mie mi-a căzut să fiu Junior López, deşi Franklin Gómez îmi spune J.R. Winston López i-a zis să se lase de tâmpenii, dar Franklin Gómez crede că avem nevoie de naturaleţe. Naturaleţea te ajută să minţi şi să păcăleşti cum trebuie. Yolcaut ştie multe despre naturaleţe: cu multă naturaleţe spune că e goală camera cu pistoale şi cu puşti. Dar astea sunt întâmplări de care au avut parte Tochtli şi Usagi, care sunt muţi, însă nu şi Junior López.

De la Paris am mai avut nevoie de două avioane ca să ajungem la Monrovia. Un avion care să ne ducă din Europa în Africa şi altul care să ne ducă din Africa la Monrovia. Winston López spune că e la fel de greu să ajungi la Monrovia pe cât e să ajungi cu vaporul la Lagos de Moreno. Lagos de Moreno e orăşelul lui Miztli şi nu are nici lacuri*, nici călăreţi. Are mulţi popi şi un râu împuţit şi micuţ, pe care nu poate să treacă nici măcar o şalupă. Franklin Gómez zice că drumul până la Monrovia e la fel de greu ca drumul de la o ţară din Lumea a Treia către o altă ţară din Lumea a Treia.

Franklin Gómez vine cu noi la Monrovia pentru că ştie franceză şi engleză. Monrovia e capitala ţării Liberia,

unde trăiesc hipopotamii pitici din Liberia şi unde monrovienii vorbesc engleză. În avionul de la Paris, Franklin Gómez a vorbit în franceză cu slujnicele franţuzoaice ale avionului. Şi le-a tot băut şampania francezilor. Winston López i-a spus să profite de clasa business, care nu e pentru muritorii de foame aşa, ca el. Slujnicele franţuzoaice ale avionului rosteau litera „r” foarte ciudat, de parcă le-ar fi durut gâtul sau de parcă ar fi avut „r”-ul înţepenit în gâtlej. Jalnic. Poate că pe francezi îi doare gâtul pentru că le-au tăiat capetele regilor.

Când am aterizat la Paris, Franklin Gómez **s-**a emoţionat şi a spus că ajunseserăm pe pământul libertăţii, fraternităţii şi egalităţii. Ca să ai toate astea se pare că ajută să tai capetele de regi. Dar Winston López i-a spus:

— Franklin, nu fi tâmpit.

Primul lucru pe care l-am făcut la Monrovia a fost să găsim un ghid monrovian. Pe ghidul nostru monrovian îl cheamă John Kennedy Johnson şi vorbeşte în engleză cu Franklin Gomez. Un ghid monrovian foloseşte la trei lucruri: să nu te pierzi prin Monrovia, să nu fii ucis în Monrovia şi să găseşti hipopotamii pitici din Liberia. Pentru toate astea ne ia mulţi bani, cred că milioane de dolari. Dar se pare că nici măcar în Liberia nu e uşor să găseşti hipopotami pitici din Liberia. John Kennedy Johnson spune că hipopotamii pitici din Liberia sunt pe cale de dispariţie. Dispariţia e atunci când mor toţi, şi nu e vorba doar despre hipopotamii pitici din Liberia. Dispariţia e valabilă pentru toate fiinţele vii care pot să moară, inclusiv pentru nişte hondurieni aşa, ca noi.

Treaba bună e că, atunci când eşti pe cale de dispariţie, încă nu mor toţi, doar majoritatea. Dar sunt puţini hipopotami pitici din Liberia care mai sunt în viaţă, o mie sau maximum două mii. Şi mai e o problemă: trăiesc ascunşi prin păduri. Şi pe deasupra nici nu trăiesc în turme, ci sunt solitari şi umblă câte doi sau câte trei. Pentru asta l-am angajat pe John Kennedy Johnson, ca să găsească animale greu de găsit. Clienţii lui John Kennedy

Johnson vor să organizeze vânători de animale. John Kennedy Johnson îi duce acolo unde se află animalele şi vânătorii le ucid cu împuşcături. Apoi vânătorii taie capetele animalelor şi le iau cu ei ca să le atârne ca decor deasupra şemineului de la ei de-acasă. Iar din blană îşi fac un covoraş pe care să-şi şteargă picioarele. Noi nu vrem să-i omorâm pe hipopotamii pitici din

Liberia cu împuşcături. Noi vrem doar să capturăm unul sau doi ca să-i luăm să trăiască la noi la palat.

Ca să facem cum trebuie acest safari, John Kennedy Johnson ne-a recomandat să dormim cu orarul pe dos. Zice că e cel mai bine dacă vrem să avem energie pentru căutarea hipopotamilor pitici din Liberia. Orarul pe dos înseamnă să dormi ziua şi să stai treaz noaptea. Treaba e că-i mai uşor să dai de hipopotamii pitici din Liberia în timpul nopţii, atunci când ies din ascunzători ca să caute hrană. Pentru noi e uşor cu orarul pe dos, fiindcă trebuie să ne culcăm după micul dejun din Monrovia, care înseamnă toiul nopţii în Mexic. Şi apoi trebuie să ne trezim când la Monrovia se înserează, adică atunci când se face dimineaţă în Mexic.

Când ne trezim, slujnicele de la hotelul nostru, Mamba Point Hotel, ne aduc de mâncare în cameră. Ne aduc: hamburgeri, cartofi, o carne tare şi salată verde, pe care o aruncăm la gunoi ca să nu ne îmbolnăvim de bolile din Monrovia. Salata verde e periculoasă. Cel puţin aşa zice Franklin Gomez, că salata verde transmite boli. Se pare că salata, la fel ca porumbeii, e bună prietenă cu infecţia. Mănânci o frunză de salată infestată şi te loveşte o boală fulminantă. Acum, dacă stau şi mă gândesc, poate Quecholli a rămas mută de la vreo boală luată din salatele care îi plac aşa de mult.

Franklin Gomez spune că John Kennedy Johnson are numele unui preşedinte al ţării Statele Unite pe care l-au omorât cu împuşcături în cap. Preşedintele John Kennedy mergea **într-**o maşină fără acoperiş ca să se plimbe şi i-au tras gloanţe în cap. Aşadar, ghilotinele sunt pentru regi şi

împuşcăturile pentru preşedinţi.

Atunci când sunt Junior López, partea proastă e că nu pot să-mi port pălăriile. Winston López zice că problema e să nu atragem atenţia cât ne aflăm în Monrovia. Pălăriile mele au rămas la noi la palat, acolo, în camera pălăriilor. În Monrovia e cald, dar mie mi-era frig la cap, foarte frig. Atunci Winston López mi-a cumpărat două pălării africane de safari de la magazinul de suveniruri din Mamba Point Hotel. Pălăriile parcă sunt nişte farfurii zburătoare de-ale extratereştrilor. Una e de culoare kaki şi cealaltă de culoare verde oliv, culori de camuflaj, care se folosesc pentru a te ascunde.

Pălăriile africane de safari sunt pălăriile vânătorilor de animale şi sunt potrivite pentru căutarea hipopotamilor pitici din Liberia. De fapt, se folosesc pentru căutarea oricărui animal, a unui leu sau chiar a unui rinocer. Sunt la fel ca pălăriile de detectivi care sunt folosite pentru cercetări, dar specializate pe animale.

La zece seara, ora Monroviei, John Kennedy Johnson trece să ne ia de la Mamba Point Hotel cu jeepul său ca să mergem în safari. Un safari e în felul următor: te sui **într-**un jeep şi intri în pădure şi prin mlaştini în căutare de animale. Există safari pentru omorârea animalelor şi safari pentru capturarea lor. Există şi safari care se face doar pentru privitul animalelor. Asta pentru ca ele să nu ajungă pe cale de dispariţie. Winston Lopez zice că astea sunt fiţe. În afară de jeep îţi mai trebuie o camionetă plină de cuşti în care să pui animalele. Camioneta e condusă de asociatul lui John Kennedy Johnson, pe care îl cheamă Martin Luther King Taylor.

Jeepul lui John Kennedy Johnson ne zgâlţâie rău când parcurgem drumul de la Monrovia spre pădurile din Liberia. Ne zgâlţâie atunci când intrăm **într-**o groapă şi iarăşi ne zgâlţâie la ieşirea din ea. Apoi e mai rău. Fiindcă prin pădurile din Liberia nici măcar nu există drumuri. Trecem printre copaci şi de cât ne zgâlţâie jeepul nici nu mai simţim hurducăturile. Parcă am merge în zbor. John

Kennedy Johnson are nişte faruri speciale pentru luminarea pădurilor din Liberia. Cu farurile alea îi căutăm pe hipopotamii pitici din Liberia, dar nu putem să-i găsim. Am văzut până acum: în prima zi, antilope, maimuţe şi porci. A doua zi, antilope, vipere şi chiar un leopard. Iar a treia zi, antilope şi maimuţe. Dar zero hipopotami pitici din Liberia, zero.

Am impresia că pălăriile africane de safari pe care le port nu folosesc la nimic, pentru că nu sunt autentice. Iar asta din cauză că le-am cumpărat din**tr-**un magazin de suveniruri, şi nu din**tr-**unul de pălării. De vină e paranoia lui Yolcaut. Dacă m-ar fi lăsat să-mi aduc pălăriile de detectiv, precis i-am fi găsit pân-acum pe hipopotamii pitici din Liberia.

Culmea e că atunci când nu facem safari ne plictisim cumplit. Stăm închişi tot timpul în Mamba Point Hotel, pentru că în Monrovia nu-i nimic interesant de văzut. Suntem aşa de plictisiţi, că Franklin Gomez mă învaţă toate jocurile de cărţi care există. Ar fi fost mai bine dacă am fi călătorit în Imperiul Japoniei. Acolo i-am fi căutat pe muţii japonezi în timpul zilei, prin oraşe. Dar am venit în Liberia să căutăm hipopotami pitici din Liberia, care se pare că au dispărut. Winston Lopez zice că, dacă voiam să jucăm cărţi, mai bine ne-am fi dus la Las Vegas. Băga-mi-aş picioarele în ţara Liberia.

Franklin Gomez spune că Martin Luther King Taylor poartă numele unui domn din ţara Statele Unite pe care l-au ucis tot cu împuşcături. Se pare că liberienilor le place mult să-şi pună nume de cadavre asasinate.

Romul din ţara Liberia se vinde în nişte sticle închise la culoare, de parc-ar fi venin, dar e foarte bun fiindcă alungă plictiseala. După un pahar îţi vine să râzi, iar dacă bei mai multe începi să spui bancuri. La Mamba Point Hotel poţi să ceri la telefon sticle de rom din ţara Liberia la orice oră. Chiar dacă e patru dimineaţa. Azi, când ne-am întors de la căutarea hipopotamilor pitici din Liberia, am cerut două sticle.

Tot nu găsim hipopotamii pitici din Liberia, azi n-am văzut decât haite de câini sălbatici.

Winston López zice că dacă voiam să vedem câini maidanezi mai bine rămâneam în Mexic. Ca să se dea mare a început să tragă în ei. Câinii au încercat să scape, dar Yolcaut are ţintă bună. I-ar fi omorât pe toţi dacă Mazatzin nu l-ar fi convins să înceteze cu trasul, să-şi aducă aminte că fusese vorba să nu atragem atenţia.

În realitate ne cam săturaserăm să-i mai căutăm pe hipopotamii pitici din Liberia şi să nu-i găsim. De-aia am şi cerut sticlele de rom din ţara Liberia. De fapt, le-au cerut Winston López şi Franklin Gómez, dar mi-au dat voie şi mie să stau la fiesta lor. Romul din ţara Liberia se bea cu Coca-Cola şi cu gheaţă. Asta se numeşte „o doză”. Pui gheaţă **într-**un pahar, jumătate îl umpli cu rom din ţara Liberia şi cealaltă jumătate cu Coca-Cola. Franklin Gómez preferă **s-**o bea caldă, fără gheaţă. Zice că gheaţa de la Mamba Point Hotel poate să conţină bolile fulminante din Monrovia. Winston López preferă să se îmbolnăvească decât să bea dozele calde, care fără gheaţă au gust de rahat.

Bancurile lui Winston López sunt despre galiţieni, care sunt nişte persoane foarte absurde: e nevoie de trei galiţieni ca să schimbe un bec. Aproape întotdeauna galiţienii confundă lucrurile şi ajung la concluzii ciudate. Mai sunt şi bancurile despre ţări, şi mereu încep la fel: Erau odată un mexican, un american şi un rus. Rusul poate să fie schimbat, uneori e un spaniol sau un francez ori un german. Când în banc apărea un rus, Franklin Gómez zicea că bancul ăla era vechi, fiindcă ruşii nu mai sunt de-ai comuniştilor. Winston López spunea doar atât:

— Franklin, nu fi tâmpit.

Partea bună e că dup-aia îi mai dispare puţin chestia cu tâmpenia. Cel puţin aşa zice Winston López, că atunci când Franklin Gómez se îmbată îi mai trece puţin tâmpenia.

Mie cel mai mult mi-a plăcut bancul cu poliţiştii

mexicani care au convins un hipopotam să declare că e iepure. Nu era un hipopotam pitic din Liberia, ci un hipopotam normal. Era vorba despre un concurs între poliţiştii de la FBI din ţara Statele Unite, de la KGB din ţara Rusia şi de la Poliţia Judiciară din Mexic ca să vadă cine găseşte primul în pădure un iepure roz. Până la urmă, judiciarii apar cu un hipopotam vopsit în roz care zicea:

— Sunt un iepure, sunt un iepure.

Era un banc, dar era şi un pic de adevăr la mijloc. De-aia mi-a plăcut mult bancul ăla: pentru nici nu era un banc. Toată lumea ştie că nu există iepuri roz.

Partea bună cu „pe cale de dispariţie" e că încă nu e dispariţie. Azi am găsit, în sfârşit, hipopotamii pitici din Liberia. Unde mai pui că nu purtam niciun fel de pălărie. Umblam cu capul descoperit, îndurând frigul ca un bărbat adevărat. Hipopotamii pitici din Liberia erau doi şi aveau urechile aşa cum mi le imaginam: minuscule ca gloanţele unui pistol mititel. Când i-am văzut, stăteau **într-**o mlaştină şi mâncau buruieni. Erau animale la fel de drăguţe ca puii de porc sau de morsă. Sau de porc şi de lamantin. John Kennedy Johnson a tras în ei cu o puşcă specială cu gloanţe de adormit. Gloanţele acelei puşti sunt nişte injecţii care au o substanţă veninoasă de la care animalele adorm ca să se lase capturate. Pe unul dintre hipopotamii pitici din Liberia injecţia l-a atins în spinare. Pe celălalt, în gât. După câteva secunde, hipopotamii pitici din Liberia **s-**au lăsat pe o parte şi au adormit. John Kennedy Johnson, Martin Luther King Taylor, Franklin Gomez şi

Winston López i-au urcat în cuştile din camionetă. Deşi sunt pitici, cântăresc multe kilograme, peste o mie sigur, adică o tonă.

Apoi ne-am întors la Mamba Point Hotel în zgâlţâieli. Hipopotamii noştri pitici din Liberia au fost duşi în portul Monrovia, unde i-au urcat pe un vapor de piraţi ca să plece în Mexic. Dar vor întârzia mult pe drum, patru luni sau mai mult. Pentru că nu se poate merge direct din portul

Monrovia până în portul Veracruz. Trebuie să opreşti în multe alte oraşe înainte să ajungi în Mexic.

Şi noi urmează să plecăm. Winston López i-a ordonat lui Franklin Gómez să cerceteze ce se mai întâmplase în ultimele zile prin Mexic, să caute o ştire despre un domn numit „Galbenul”. Franklin Gómez **s-**a dus să se uite prin computerul de la Mamba Point Hotel, iar când **s-**a întors a zis doar atât:

— Ahaaa!

Iar Winston López a izbucnit **într-**un râs foarte ciudat.

Cred că asta înseamnă că putem pleca.

Acum lucrul cel mai important e ca hipopotamii noştri pitici din Liberia să ajungă sănătoşi în Mexic. De aceea totul trebuie planificat cu scrupulozitate şi date nişte ordine minuţioase. Baloţii de lucernă pe care îi vor mânca hipopotamii noştri pitici din Liberia în timpul călătoriei trebuie să fie din lucernă curată, neinfestată. Eu calculez că fiecare o să mănânce un balot pe zi, sau mai mult. Am dat ordine şi ca să li se dea de mâncare mere şi struguri, care le plac mult. Am făcut o listă: 20 de mere şi 30 de ciorchini de struguri în fiecare zi. De căciulă. Să fie amestecată lucerna cu merele şi strugurii ca să iasă nişte salate uriaşe.

Franklin Gomez a tradus în engleză lista cu ordinele şi i-am dat-o lui John Kennedy Johnson ca să le-o înmâneze piraţilor. John Kennedy Johnson zice că am avut mare noroc, pentru că am capturat un mascul şi o femelă. Lista prevede şi spălarea hipopotamilor noştri pitici din Liberia de trei ori pe săptămână şi curăţarea urechilor minuscule. Cât despre mâncare, Azcatl va fi foarte mulţumit de hipopotamii noştri pitici din Liberia, care îl vor ajuta să lichideze buruienile din grădina palatului de acasă.

Franklin Gomez m-a întrebat dacă mă gândisem ce nume aş vrea să le pun hipopotamilor noştri pitici din Liberia. Ăsta era un secret pe care nu-l spusesem nimănui, nici măcar lui Miztli, care se pricepe foarte bine la secrete.

Mă gândeam că dacă l-aş fi spus mi-ar fi adus ghinion şi nu aş mai fi avut niciodată un hipopotam pitic din Liberia. Problema era că mă gândisem doar la un nume. Nu mă gândisem la două nume, fiindcă nu mă gândisem că aş fi putut avea vreodată doi hipopotami pitici din Liberia. Acum nu era vorba doar să aleg un alt nume. Cele două nume trebuiau să sune bine împreună. Aşa că ore întregi m-am tot gândit, făcând diverse combinaţii, pe care mi le notam pe o listă.

Până la urmă am ales acele nume care au continuat să îmi placă şi după ce le repetasem de o sută de ori. Proba asta nu dă greş. Te apuci să repeţi un lucru de o sută de ori şi dacă tot îţi place înseamnă că e bun. Chestia asta nu-i folositoare doar pentru nume, ci pentru orice, pentru mâncare sau pentru persoane. Lui Franklin Gomez i **s-**au părut nişte nume foarte ciudate de dat unor hipopotami pitici din Liberia. Ciudăţenia e rudă cu urâţenia, zice Cinteotl. Dar nu sunt nişte nume urâte, nici ciudate, sunt nişte nume pe care nu te saturi să le repeţi de o sută de ori, şi chiar mai mult. Winston Lopez are dreptate. Oamenii culţi ştiu multe din cărţi, dar nu ştiu nimic din viaţă. În cărţi nimeni nu-ţi spune cum să alegi nişte nume pentru nişte hipopotami pitici din Liberia. În majoritatea cărţilor este vorba despre lucruri care nu interesează pe nimeni şi care nu folosesc la nimic.

Azi am fost să ne plimbăm prin Monrovia. Spre fericirea lui Winston Lopez, care a închiriat o maşină. Era prima oară când vedeam oraşul ziua şi am descoperit că, de fapt, ţara Liberia nu e o ţară nefastă. E o ţară sordidă. Peste tot duhneşte a peşte prăjit şi a ulei ars. Pe deasupra, era multă lume pe stradă, mii de persoane, sau mai multe. Erau nişte persoane care nu făceau nimic, pur şi simplu stăteau aşezate pe-acolo sau discutau între ele şi râdeau. Casele erau foarte urâte. Monrovia nu e un oraş curat aşa, ca Orlando, unde am fost mai demult în vacanţă. Franklin Gamez zice că Monrovia seamănă cu Poza Rica, dar nu ştiu dacă e adevărat, fiindcă eu n-am văzut Poza Rica. Eu aş

zice că seamănă cu La Chona.

Cum nu era nimic grozav de văzut, am început să căutăm împuşcăturile de pe pereţi în timp ce ne plimbam. În ţara Liberia a avut loc de curând un război. Pare de necrezut, dar a fost distractiv: am inventat un joc, jocul de-a cine descoperă peretele cu cele mai multe împuşcături. Franklin Gómez a găsit peretele unei prăvălii cu şaişpe urme de gloanţe. Eu l-am descoperit pe cel al unei locuinţe cu mai multe împuşcături, douăştrei. Până la urmă, cel care a câştigat a fost Winston López, deşi el conducea maşina. Peretele lui Winston López era cel al unei şcoli şi avea nouăş'opt de împuşcături. Am reuşit să le numărăm pe îndelete fiindcă am coborât din maşină. Franklin Gómez **s-**a apucat să facă poze în timp ce ne ţinea un discurs despre nedreptate. A vorbit despre bogaţi şi săraci, despre Europa şi Africa, despre războaie, foamete şi boli. Şi despre vinovăţie, care e a francezilor, cărora le place aşa de tare să le taie capetele regilor, a spaniolilor, cărora nu le place să le taie capetele regilor, a portughezilor, cărora le place foarte mult să vândă persoane africane, şi a englezilor şi a americanilor, care, de fapt, preferă să folosească bombe ca să obţină cadavre. Franklin Gómez îi tot dădea înainte cu discursul lui. Winston López i-a luat aparatul de fotografiat şi i-a spus:

— Nu fi tâmpit, Franklin, nu-i frumos să faci asta.

Apoi ne-am dus să cumpărăm suveniruri din Liberia. Eu mi-am cumpărat cinci pălării africane de safari autentice din**tr-**un magazin special pentru safari. Toate pălăriile au aceeaşi formă, dar sunt colorate diferit. Una e gri, alta, verde oliv, alta, cafenie, alta, albă, alta, kaki. Winston López şi-a cumpărat din**tr-**un magazin de artizanat nişte figuri de domni africani, precum şi două măşti decorative pe care să le atârne pe pereţii din palatul nostru. Şi nişte bijuterii africane, care probabil trebuie să fie pentru Quecholli. Pe toate lucrurile astea le-am plătit cu dolarii noştri, şi am fi putut să cumpărăm mult mai multe, pentru că avem milioane de dolari. Dar n-am mai

cumpărat alte lucruri, fiindcă nu ne-ar fi încăput în valize. În schimb, Franklin Gómez a cumpărat suveniruri care nu trebuie ţinute în valize: doi ani de şcoală pentru patru fetiţe liberiene, zece vaccinuri pentru bebeluşi liberieni şi douăzeci de cărţi pentru biblioteca oraşului Monrovia. Pentru asta a trebuit să mergem la un birou. În timp ce Franklin Gómez completa o grămadă de formulare pe care i le dăduseră, Winston López mi-a spus ceva pe un ton destul de misterios. Mi-a spus:

— Uită-te la el, e un sfânt.

Când ne-am întors la hotel, Franklin Gómez avea o figură de nu ştiai dacă îi vine să râdă sau dacă îl podideşte plânsul. Cel puţin acum era tăcut şi se uita la nişte facturi pe care i le dăduseră la biroul de unde îşi cumpărase suvenirurile. Winston Ldpez nu i-a spus decât atât:

— Franklin, pe bune, eşti un mare tâmpit.

Asta-i cea mai nefastă zi din viaţa mea. N-ar fi trebuit să se întâmple nimic, totuşi, pentru că tot ce ne rămânea de făcut era să aşteptăm ziua următoare ca să ne ducem la aeroport şi să ne întoarcem în Mexic. Însă după-amiază a venit John Kennedy Johnson şi a început să discute chestii secrete cu Franklin Gomez. Apoi ne-am dus împreună în portul Monrovia ca să-i vedem pe hipopotamii noştri pitici din Liberia.

În portul oraşului Monrovia am trecut printre macarale şi cutii uriaşe până am ajuns la o magazie părăsită. În uşa magaziei stătea Martin Luther King Taylor cu o puşcă în mână. Înainte de a intra Winston Lopez mi-a spus că apăruse o problemă, că hipopotamii noştri pitici din Liberia erau bolnavi. A vrut să intre doar el în magazie, dar nu l-am lăsat, i-am zis că **într-**o gaşcă camarazii nu ascund unii de alţii diverse lucruri şi îşi spun adevărul. Winston Lâpez i-a ordonat lui Franklin

Gómez să rămână cu mine să aşteptăm afară, că nu mă lasă să intru. Atunci i-am tras vreo trei şuturi şi i-am zis că era un mincinos nenorocit şi de rahat, că descoperisem minciuna lui cu camera cu pistoale şi puşti.

Winston López m-a mângâiat pe creştet cu degetele lui fără inele şi mi-a zis că e în ordine şi am intrat cu toţii, împreună.

Magazia puţea îngrozitor. Franklin Gómez ne-a spus că asta venea de la rahatul hipopotamilor pitici din Liberia. Înăuntru era semiîntuneric, deoarece nu existau ferestre, iar lumina intra doar printr-o crăpătură dintre pereţi şi acoperişul de aluminiu. Era mai bine aşa. Pereţii erau scârboşi, cu tencuiala care se desprindea bucăţi, iar pe jos striveai la tot pasul nişte chestii care scoteau sunete ciudate. În fund se aflau cuştile cu hipopotamii noştri pitici din Liberia. Am întrebat care era masculul şi care era femela, iar John Kennedy Johnson ne-a spus că masculul era cel din dreapta, care era mai mare decât cel din stânga. Dar asta nu mai conta, fiindcă nu mai erau deloc nişte animale drăguţe. Amândoi zăceau întinşi pe o parte cu ochii închişi şi nici măcar nu se mişcau. Erau foarte murdari şi înconjuraţi de rahat şi de sânge. John Kennedy Johnson ne-a spus să nu ne apropiem prea mult ca să nu-i agităm.

Ne uitam aşa la hipopotamii noştri pitici din Liberia, când deodată mi-am dat seama că şi Itzcuauhtli ar fi trebuit să vină cu noi la Monrovia. Dacă ar fi venit Itzcuauhtli, le-ar fi dat medicamente ca să se vindece. Deodată, Ludovic al XVI-lea a început să se zvârcolească şi să zbiere cu nişte ţipete îngrozitoare. Ţipetele erau îngrozitoare pentru că atunci când le auzeai îţi venea să mori ca să nu trebuiască să le mai auzi. Ţipa foarte tare, în aşa hal, că nu se mai auzea nimic altceva, nici măcar zgomotele portului sau vocile noastre, care ne aflam în magazie. Când, în sfârşit, s-a făcut linişte, Franklin Gómez ne-a spus că John Kennedy Johnson era de părere că cel mai bine ar fi să-i sacrificăm pe hipopotamii noştri pitici din Liberia, ca să nu mai sufere.

Winston López m-a luat deoparte şi mi-a repetat ceea ce John Kennedy Johnson tocmai ne spusese. Mi-a promis că o să facem rost de alţi hipopotami pitici din Liberia, ba

chiar a uitat că eu eram Junior López şi el Winston López când mi-a spus:

— Tochtli, nu uita, Yolcaut reuşeşte întotdeauna.

Apoi mi-a cerut să ies din depozit cu Franklin Gómez. Eu n-am vrut, pentru că sunt bărbat, şi bărbaţilor nu le e frică. Şi, în plus, **într-**o gaşcă camarazii nu ascund unii de alţii diverse lucruri şi îşi spun adevărul. Atunci Winston López i-a ordonat lui John Kennedy Johnson să-i omoare pe hipopotamii noştri pitici din Liberia. Franklin Gómez a încercat să protesteze că eu n-ar trebui să văd asta, i-a zis lui Winston López să nu fie crud, că eu eram prea mic ca să văd astfel de lucruri. Dar Winston López i-a ordonat sec să facă naibii ciocul mic.

Martin Luther King Taylor **s-**a apropiat de cuşti cu puşca ridicată. **S-**a dus întâi la cuşca din dreapta şi a aşezat ţeava armei în dreptul inimii lui Ludovic al XVI-lea. Bubuitul împuşcăturii a răsunat în pereţii magaziei împreună cu ţipetele îngrozitoare ale hipopotamului pitic din Liberia. Dar cea care se văicărea era María Antoaneta de Austria, care se speriase de zgomot. Ludovic al XVI-lea murise. Mie începuseră să-mi tremure picioarele. Am aşteptat până când Maria Antoaneta **s-**a oprit din scâncit şi atunci Martin Luther King Taylor a procedat la fel şi cu ea. Doar că nu a murit din**tr-**o singură împuşcătură. Se mişca, iar gloanţele nu-i atingeau inima. La al patrulea glonţ n-a scos niciun sunet. În acel moment **s-**a dovedit că nu sunt bărbat şi am început să mă smiorcăi ca un poponar. Am făcut şi pipi pe mine. Ţipam atât de îngrozitor de parcă şi eu aş fi fost un hipopotam pitic din Liberia şi îmi doream ca cei care mă auzeau să prefere să moară decât să mă mai audă. Aveam chef să mi se tragă vreo opt gloanţe în prostată ca să devin un cadavru. Mai voiam şi ca toată lumea să se ducă pe lumea cealaltă. Franklin Gomez a pornit spre mine să mă îmbrăţişeze, dar Winston Lopez i-a strigat să mă lase în pace.

După ce m-am calmat, am simţit ceva foarte ciudat în piept. Era cald şi nu durea, dar mă făcea să mă gândesc că

cea mai jalnică persoană din univers eram eu.

Trei

Noi, japonezii, tăiem capetele cu săbiile, care sunt un fel de spade speciale, dotate cu tăişul fulminant al ghilotinei. Avantajul săbiilor faţă de ghilotină e că poţi să tai cu ele şi braţe, picioare, nasuri, urechi, mâini, sau ce ai chef. De asemenea, poţi să tai persoane în două. Cu ghilotinele, în schimb, nu poţi să tai decât capete. Adevărul e că nu toţi japonezii folosesc săbiile. Asta ar fi ca şi cum ai spune că toţi mexicanii folosesc pălării de călăreţ cu boruri foarte largi. Săbiile sunt folosite doar de noi, samuraii japonezi.

În filme, noi, samuraii, luptăm pentru onoare şi fidelitate. Preferăm moartea decât să ne dovedim nişte poponari. Aşa, ca în filmul *Samuraiul fugar*. E vorba despre un samurai care fuge ca să-şi salveze onoarea de samurai. Însă fuge doar puţin, fiindcă, de fapt, îşi doreşte răzbunarea.

Samuraii sunt la fel ca băieţii dintr-o gaşcă, adică respectă ideea de solidaritate şi de protecţie. Într-o zi, samuraiul fugar încetează să mai fie fugar fiindcă se întoarce acasă la alt samurai dându-se cu schiurile pe un munte acoperit de zăpadă. Asta e partea mea preferată din film. În calea samuraiului care era fugar apar duşmanii, care vor să-l omoare. Iar samuraiul, care era fugar, îi face pe toţi bucăţele cu sabia lui. Unora nu le taie decât un braţ sau un picior. Altora le taie capul. Şi pe mulţi îi retează în două. În urma lui, toată zăpada rămâne pătată de sângele duşmanilor, ca un sirop gros de coacăze ori de căpşuni.

La sfârşitul filmului, samuraiul, care era foarte fugar, descoperă că celălalt samurai, căruia voia să-i salveze onoarea, ajunsese între timp doar un cadavru. Samuraiul care era fugar ia un cuţit şi se înjunghie ca să devină şi el cadavru. Noi, japonezii, nu avem nevoie de un final fericit în filme. Nu suntem cum sunt călăreţii, care au nevoie de femei şi de iubire şi care la sfârşit cântă întotdeauna foarte mulţumiţi. Şi foarte poponari.

Ca să fii samurai trebuie să-ţi pui un halat peste haine şi o pălărie de samurai. Pălăriile de samurai sunt ca nişte castroane uriaşe de tocană puse invers. În halat trebuie să-ţi ascunzi sabia. Sabia n-am primit-o, dar am să i-o cer lui Miztli.

Sunt sigur că Yolcaut n-o să fie de acord să mi-o cumpere. Iată de ce, de data asta, în afară de lista cu lucruri pe care le vreau, am făcut şi o listă cu lucrurile secrete pe care le vreau. Nu ştim despre ea decât Miztli şi cu mine. Miztli o să înţeleagă. Yolcaut nu înţelege nimic, nici măcar nu şi-a dat seama că sunt samurai. Vrea să-mi dau jos halatul şi zice că nu pot să umblu îmbrăcat aşa toată ziua, că parcă aş fi un domnişor. Şi crede că sunt mut din cauza celor întâmplate cu hipopotamii pitici din Liberia. Nici Cinteotl şi Itzpapalotl nu înţeleg nimic. De câte ori mă văd îmi spun să-mi scot pijamaua.

Mazatzin e singurul mulţumit şi face cu mine lecţii speciale despre chestii din Imperiul Japoniei. Azi mi-a explicat cum a fost cu al Doilea Război Mondial. Era vorba despre două oraşe din Imperiul Japoniei care au fost distruse cu bombe atomice. Dacă îţi aruncă cineva nişte bombe atomice, săbiile nu mai sunt bune de nimic. În timp ce istorisea asta, lui Mazatzin îi pierea buna-dispoziţie, şi a încheiat cu unul din discursurile sale. De data asta, despre război, economie şi imperialişti. Şi, niciuna, nici două, îmi spunea:

— Americanii, Usagi, nenorociţii de americani de rahat.

Azi a venit la palatul nostru Paul Smith, care nu mai apăruse de foarte mult timp, de vreo trei luni. Mi-am dat seama că, de fapt, cunosc cincisprezece persoane, şi nu paişpe sau cinşpe. Chestia e că nu eram sigur dacă Paul Smith era încă o persoană sau devenise un cadavru. Aveam o îndoială din cauza unei fraze enigmatice rostite de Yolcaut, care, atunci când l-am întrebat odată de ce nu mai venea Paul Smith, mi-a răspuns:

— Dacă e isteţ, apare el, dacă e tâmpit, nu.

Paul Smith e partenerul lui Yolcaut în afacerile cu ţara Statele Unite şi are un păr foarte ciudat. De fapt, părul pe care îl are ciudat e meşa de pe creştet, restul îl are normal. Dar meşa e o scârboşenie totală. Yolcaut spune că Paul Smith îşi face implanturi de păr pentru că rămâne chel. Trebuie să plătească mii de dolari pentru fiecare fir de păr care i se pune în creştet. Paul Smith este, într-adevăr, cea mai absurdă persoană din câte cunosc.

Nici lui Mazatzin nu prea îi place de Paul Smith. De câte ori îl vede, îi spune:

— Hei, *gringo*, aţi mai invadat vreo ţară în ultimele douăzeci de minute?

Iar Paul Smith îi răspunde:

— Pe currrva de mă-ta, şmecherrre, pe currrva de mă-ta am invadat-o.

Lui Paul Smith îi mai iese şi litera „r" foarte ciudat, dar nu aşa, ca la francezi, pe care parcă-i doare gâtul de cât le-au tot tăiat capetele regilor. „R"-ul lui Paul Smith se aude de parcă **s-**ar da mare. E un „r" de încrezut, care produce un ecou în gură. Aşa fac americanii, care sunt nişte încrezuţi şi se cred stăpânii lumii. Cel puţin asta spune Mazatzin în discursurile lui.

În afară de aranjarea afacerilor pe care le au, când vine Paul Smith mereu se pune de o fiesta. În timpul acestor fieste, Paul Smith se duce des la baie. La început, credeam că Paul Smith are vezica prea mică, dar apoi Miztli mi-a spus un secret, mi-a zis că făcea asta ca să ia cocaină. Cocaina se ia cu nasul şi pe şest, **într-**o baie sau **într-**un vestiar. De-aia e o afacere foarte bună, pentru că e secretă.

Nici Paul Smith n-are habar despre samurai. M-a întrebat dacă eram bolnav de umblam aşa, în halat. Nu sunt bolnav, e şi mai şi: de când sunt samurai nu mă mai doare burta. De fapt, mă mai doare, dar mă concentrez aşa, ca japonezii, şi nu mă mai doare. Când Yolcaut i-a spus că nu mai vorbesc de multe zile, Paul Smith n-a avut altceva mai bun de zis decât să se întrebe dacă muţenia n-

o fi contagioasă. Paul Smith e un tâmpit. De când sunt mut, lucrurile misterioase **s-**au înmulţit.

Oare Paul Smith e isteţ şi de-aia a revenit? Nu se poate, Paul Smith, cu implanturile lui de păr şi cu ideile lui absurde, n-are cum să fie isteţ. Precis e un tâmpit. Dar nu pot să-l întreb asta pe Yolcaut, nici vorbă. Misterul ăsta va rămâne nerezolvat. Muţii nu cer explicaţii şi nici nu dau. La muţi e chestie de tăcere.

De când ne-am întors de la Monrovia, capetele tăiate nu mai sunt la modă. Acum la televizor sunt folosite mai mult rămăşiţe umane. Uneori e câte un nas, alteori e o trahee sau vreun intestin. Dar şi urechi. Poate să fie orice, mai puţin capete şi mâini. De-aia sunt rămăşiţe umane, şi nu cadavre. Când ai cadavre, se poate afla ce persoane erau înainte de a a se transforma în cadavre. În schimb, cu rămăşiţele umane nu se poate afla ce persoane erau.

Pentru păstrarea rămăşiţelor umane nu se folosesc coşuri şi nici cutii de brandy vechi, ci pungi de la magazin, ca şi cum de la magazin **s-**ar putea cumpăra rămăşiţe umane. De parcă de la magazin se pot cumpăra rămăşiţe de la vaci, porci sau găini. Eu cred că, dacă **s-**ar vinde capete tăiate la magazine, oamenii le-ar folosi ca să prepare tocană. Dar mai întâi ar trebui să le cureţe părul, aşa cum găinilor li se smulg penele. Chelioşii ar fi mai scumpi, fiindcă ar fi gata pregătiţi pentru tocană.

Înainte să mă duc la culcare, Yolcaut mi-a dat un cadou. Era o pălărie de văcar american, din ăia care sunt folosiţi la prins vacile. Apoi mi-a spus că niciun cowboy nu umblă în halat. Fiindcă nu i-am răspuns nimic, nici măcar „mulţumesc”, a strigat la mine:

— Vorbeşte, maica mă-sii, termină cu tâmpeniile!

Cred că avea chef să mă bată, dar nu m-a bătut, fiindcă Yolcaut nu m-a bătut niciodată. În loc să mă bată, Yolcaut îmi face cadouri. Iată toate cadourile pe care Yolcaut mi le-a dat ca să termin cu muţenia: un playstation nou, care e playstation 3, cu şase jocuri diferite; nişte pantaloni de văcar, de parcă pe mine m-ar interesa

pantalonii sau văcarii; o cuşcă cu trei hamsteri; un vivariu cu două broaşte ţestoase; o roată din aia dublă în care să alerge hamsterii; nişte pietre şi un palmier de plastic pentru vivariul broaştelor ţestoase. Mie nu-mi trece muţenia cu cadouri, nici vorbă. Nici nu am de gând să încetez să mai fiu un samurai doar pentru că Yolcaut vrea să devin un cowboy, aşa, ca Paul Smith.

Chestia cea mai misterioasă pe care au făcut-o ca să încerce să mă scape de muţenie a fost într-o dimineaţă când au venit la treabă Cinteotl şi Itzpapalotl. N-au venit singure, au adus doi copii: un nepot de-al lui Cinteotl şi un vecin de-al lui Itzpapalotl. Cei doi aveau părul oribil, tuns ca al soldaţilor, care e cea mai proastă tunsoare din univers. Yolcaut nu le-a dat voie copiilor să rămână, oricât de mult au încercat Cinteotl şi Itzpapalotl să-i spună că eu aveam nevoie de prieteni de vârsta mea, că totul era făcut ca să mă scape de muţenie. Au mai spus şi că nu era normal să umblu în halat şi să port pălăriile alea aşa de ciudate care îmi plac. Yolcaut s-a săturat de ele şi le-a spus doar atât:

— Gura şi căraţi-vă.

Şi i-a ordonat lui Miztli să-i ia pe copii şi să-i ducă înapoi acasă. Unul dintre ei, cel care era vecinul lui Itzpapalotl, înainte de a pleca s-a apropiat şi mi-a dat o jucărie pe care o adusese. Jalnic, deşi Itzpapalotl i-a spus că era un copil foarte bun. Mi-a dat o păpuşă din *Războiul Stelelor*, dar nu era o păpuşă originală, era o imitaţie de la talcioc. Nici măcar nu era bine colorată. Păpuşa ar fi trebuit să aibă îmbrăcămintea roşie şi pielea de culoarea pielii. Dar am văzut că avea o parte a mâinii drepte vopsită în roşu. Şi nu era sânge.

Păpuşa era pur şi simplu o făcătură. După ce au plecat, am aruncat-o la gunoi.

Asta chiar că e ceva misterios: gloanţele minuscule din pistolul mititel chiar pot să te transforme într-un cadavru. Poate că nu în cadavre de oameni, nici de animale mari, dar cel puţin în cadavre de animale mici. Eu nu

voiam să omor papagalul, voiam să văd ce făceau păsările când auzeau zgomotul împuşcăturilor. Şi **s-**a întâmplat că, după prima împuşcătură, toate păsările colorate şi papagalii au început să zboare ca nebunii în toate părţile. Se lipeau de pereţii coliviilor mari ca nişte cuşti şi se atacau unele pe altele de parc**-**ar fi tras chiar una dintre ele. Pene de toate culorile au început să zboare în toate direcţiile. Erau pene roşii, albastre, verzi, galbene, albe, negre şi cenuşii. Şi atunci am mai tras de două ori, ochind penele. Problema a fost că în colivie era multă zăpăceală. După ce păsările colorate şi papagalii **s-**au calmat şi **s-**au întors în căsuţele sau pe ramurile lor, am descoperit pe jos cadavrul papagalului. Era un papagal albastru ca cerul, deşi în realitate nu mai era un papagal, fiindcă era mort, şi morţii nu sunt papagali. Glonţul minuscul făcuse să îi iasă sânge din**tr-**o aripă.

Înainte să apară cineva, am ascuns pistolul cel mititel printre buruienile din grădină. L**-**am aruncat cât am putut de departe, **într-**o zonă unde buruienile erau aşa de înalte, că Azcatl nici nu se mai ostenea să le taie. Itzcuauhtli a venit până la colivie şi a început să privească amestecul de pene şi cadavrul papagalului. Ăsta a fost cel mai misterios şi mai enigmatic lucru pe care l**-**am văzut în viaţa mea. Cum de a reuşit să audă împuşcăturile dacă e surdo-mut? Itzcuauhtli a intrat în colivia**-**cuşcă şi a luat de pe jos cadavrul papagalului. Când a văzut că era mort nici nu **s-**a mai dus să caute medicamente ca să încerce să**-**l vindece. Partea bună a fost că el, fiind surdo-mut şi eu mut, am tăcut amândoi şi el nu mi**-**a cerut nicio explicaţie. Numai că atunci şi**-**au făcut apariţia Cinteotl şi Itzpapalotl, iar când au văzut cadavrul au început cu „sfântă fecioară”, cu „sărăcuţul”, cu „cine are inimă să omoare un papagal aşa drăguţ care nu face rău nimănui şi doar îi pupă pe alţi papagali drăguţi”. Au mai spus şi că din vina mea un papagal drăguţ rămăsese văduv şi trebuia să i se aducă altă pereche ca să nu moară de tristeţe. Şi m**-**au pârât la Yolcaut.

Lui Yolcaut nu-i păsa de viaţa papagalului, fiindcă nu a făcut scandal, aşa cum făcuseră Cinteotl şi Itzpapalotl. Papagalii drăguţi sunt poponari. În plus, mai avem o grămadă de papagali, şapte. Ce îl interesa pe Yolcaut era să afle cu ce pistol omorâsem eu papagalul şi unde era pistolul şi de unde scosesem eu pistolul. Dar, cum sunt mut şi muţii nu dau explicaţii, nu i**-**am spus nimic, am rămas tăcut. Yolcaut **s-**a închis cu Miztli în camera cu pistoale şi puşti şi atunci mi**-**a venit să**-**i întreb ce caută încuiaţi **într-**o cameră goală.

Mai târziu, Yolcaut şi Miztli au început să se certe pentru că au descoperit că dispăruse un pistol, pistolul mititel cu gloanţe minuscule. Yolcaut îl acuza pe Miztli că lăsase descuiată camera cu pistoale şi puşti. Miztli spunea că de vină e paranoia lui Yolcaut, pentru că fără paranoia lui Yolcaut nu ar fi nevoie să se ţină pistoale încărcate. De fapt, vina e a lui Miztli, care nu mi**-**a cumpărat o sabie.

Şi Mazatzin **s-**a supărat pe mine, dar nu **s-**a supărat pentru că**-**l făcusem cadavru pe papagal, nici pentru că furasem pistolul mititel. **S-**a supărat pentru că la fabricarea unei săbii de samurai e nevoie de o tradiţie milenară şi de multă răbdare. În timp ce ca să faci pistoale n**-**ai nevoie decât de fabricile capitaliste.

— Cine te crezi, m**-**a întrebat Mazatzin, Şoricelul Cowboy?

Dar Şoricelul Cowboy avea două pistoale. Iar eu am urechile mai mari decât el. Am urechile aşa de mari, că mereu dispar din fotografii.

La televizor dau o teorie nouă despre rămăşiţele omeneşti: înainte credeau că rămăşiţele omeneşti erau de la mai multe cadavre, iar noua teorie spune că, de fapt, sunt de la un singur cadavru. Asta pentru că au găsit mai multe indicii şi o pistă. Indiciile sunt că nu au apărut aceleaşi părţi ale corpului, mereu sunt unele diferite. Acum fac probe în laborator să afle dacă e vorba despre un singur cadavru. Pista e că au găsit o bucată de carne a spatelui. Bucata de carne avea un tatuaj cu un mic inorog

albastru. De fapt, la televizor nu se vedea niciun inorog, doar o pată. Şi atunci **s-**a petrecut ceva misterios. Yolcaut a trimis să-l cheme pe Miztli, deşi era seară şi lui Miztli îi venise rândul să stea de pază. Iar când Miztli a sosit, Yolcaut i-a ordonat să meargă **s-**o aducă pe Quecholli. Dar Quecholli nu a venit, sau dacă a venit a plecat foarte devreme, pentru că atunci când m-am trezit dimineaţă ea nu era acolo.

Apoi **s-**a mai întâmplat că Mazatzin n-a venit să facă ore cu mine, deşi azi nu e nici sâmbătă, nici duminică. **S-**a făcut ora nouă, apoi nouă şi jumătate, zece, şi nimic. N-a venit. Asta nu se mai întâmplase niciodată. Poate că Mazatzin nu mai vrea să vină fiindcă e dezamăgit pentru că nu sunt un samurai adevărat. Asta nu e vina mea, pentru că nu pot să fiu un samurai adevărat fără o sabie. Yolcaut mi-a spus să încep să învăţ din cărţi, ca şi cum Mazatzin ar fi fost acolo. Dar eu am început să mă joc la playstation 3, profitând că Yolcaut a fost plecat cu Miztli toată ziua. Chichilkuali a rămas de pază, deşi în loc să facă paza palatului a stat să mă păzească pe mine. Toată ziua **s-**a ţinut după mine, aşa cum face Quecholli cu Yolcaut. Chiar şi când mergeam la toaletă, Chichilkuali rămânea afară să mă aştepte.

Seara, Yolcaut şi Miztli **s-**au întors la palat. Yolcaut nu m-a lăsat să mă uit cu el la televizor. **S-**a prefăcut că nu înţelege şi m-a trimis cu Miztli ca să mă distreze el. Oricum, am aflat de ce Yolcaut nu a vrut să mă uit la televizor. Mi-a spus asta Miztli, pentru că Miztli e foarte bun la secrete. Vreau să spun că Miztli e foarte bun dacă vrei să afli nişte secrete şi foarte rău dacă vrei să ţi le păstreze. Şi nici nu e nevoie să îi spui ceva. De obicei, ca să afli secretele trebuie să întrebi de multe ori sau chiar să dai nişte lovituri fulminante ca să-ţi fie povestite. Dar cu Miztli nu. Cum eu sunt mut, nu l-am întrebat nimic, şi cu toate astea mi-a povestit singur că la televizor vorbeau despre Yolcaut, despre afacerile lui Yolcaut. Deşi în realitate nu-i spun Yolcaut, îi spun Regele. Miztli zice că

ne-a cam luat naiba. Zice:

— Închipuie-ţi, nici nu te mai lasă să te uiţi la televizor. Ţin-te bine, că acuşi începe şi paranoia.

Eu credeam că paranoia lui Yolcaut era mai de mult, dar se pare că abia acum a început. Ca să fii paranoic trebuie să te gândeşti doar la o idee, scrie în dicţionar. Cu alte cuvinte, paranoicii sunt nebuni. E ca şi cum eu nu m-aş mai gândi decât la pălării. Dar eu mă gândesc la multe lucruri, la pălării, la samurai, la săbii, la hipopotami pitici din Liberia, la salate, la pistoale mititele cu gloanţe minuscule, la ghilotine, la francezi, la împuşcături, la cadavre, la implanturi de păr. De gândit mă gândesc chiar şi la spanioli, deşi nu le place să le taie capul regilor. Chestia e că eu nu sunt paranoic. Cine ştie la ce **s-**o gândi Yolcaut tot timpul.

Ştiam eu, ştiam eu: Mazatzin nu-i deloc un sfânt, e un trădător jalnic. A scris un reportaj **într-**o revistă în care povesteşte toate secretele noastre, enigmele noastre, misterele noastre. Reportajul are fotografii cu palatul nostru şi se intitulează: „În bârlogul Regelui”. Vorbeşte despre milioanele noastre de pesos, despre milioanele noastre de dolari, despre milioanele noastre de euro, despre inelele de aur cu diamante pe care le poartă Regele, despre pistoale şi puşti, despre Miztli şi Chichilkuali, despre politicieni, chiar şi despre Quecholli. Iar pe copertă apare o fotografie a cuştii cu tigrii noştri.

În revistă nu se spune că autorul e Mazatzin, dar el e, noi ştim asta. N-ar putea să fie nimeni altcineva. De două zile nu mai vine să facă ore cu mine. În plus, numele cu care semnează reportajul e Chimalli, care înseamnă „scut”. Iar pentru Mazatzin semnificaţia numelor e foarte importantă, de-aia îmi spunea Usagi, şi nu Tochtli. Tot de-aia în reportaj lui Yolcaut nu i se spune Yolcaut, ci Regele, aşa cum i se spune la televizor. Scuturile sunt pentru protecţie. Adică Mazatzin şi-a pus un nume care să-l protejeze, pentru că sigur îi e frică de Yolcaut.

Treaba cu reportajul o ştiu de la Miztli, pentru că

Yolcaut nu-mi spune nimic. De parcă şi el ar fi devenit mut, mut doar cu mine. Dar cu ceilalţi vorbeşte. De fapt, vorbeşte cu toată lumea, ca să dea ordine. Cred că **s-**a cam plictisit să-mi tot facă daruri ca să-mi treacă muţenia şi, cum nu-mi trece muţenia, e clar că se răzbună şi el**. Într-**o gaşcă nu se pune problema de răzbunare, nici de minciuni sau de ascuns adevărul. În stilul ăsta n-o să mai fim cea mai tare gaşcă pe o rază de şapte kilometri. Mai mult: nu o să mai fim o gaşcă deloc.

De când cu reportajul mi **s-**a mai dus puţin din muţenie pentru că a trebuit să vorbesc cu Miztli. Trebuia să aflu ce mai zicea în revistă şi să-l întreb ce o să se-ntâmple cu Mazatzin. Evident, Mazatzin n-a scris nimic despre mine, ca şi cum eu nici n-aş fi existat. Miztli crede că a făcut asta ca să mă protejeze. Jalnic. Eu sunt un samurai, iar samuraii n-au nevoie de protecţia nimănui. Poate că avem nevoie să ne apere un alt samurai, mai ales dacă onoarea noastră e în pericol. Dar un samurai nu are niciodată nevoie să fie apărat de un trădător jalnic.

În orice caz, nu ajută la nimic faptul că Mazatzin ar fi vrut să mă protejeze. Pentru că n-o să-i citească nimeni reportajul. Mai demult, eu credeam că singurele care puteau să fie sechestrate erau persoanele. Dar iată că nu-i aşa, că pot să fie sechestrate şi alte lucruri, cum ar fi revistele. Asta a făcut Yolcaut când a aflat despre reportaj. A dat ordine prin telefon să fie cumpărate toate revistele în care apărea reportajul lui Mazatzin. Miztli zice că Chichilkuali **s-**a dus la o uzină de reciclare: toate revistele sunt puse **într-**o maşinărie, iar maşinăria le va transforma în hârtie pentru împachetat *tortilla*. Săracul Mazatzin, Miztli zice că bine-ar fi să fi plecat cât mai departe. Eu cred că Mazatzin a plecat în Imperiul Japoniei. E clar că Yolcaut o să arunce după el cel puţin patru bombe atomice.

Yolcaut e un nebun paranoic de-adevăratelea. Mai întâi a făcut pe mutul cu mine şi nu mă lăsa să mă uit la televizor, iar acum ţipă la mine să vin fuga, cât mai repede, pentru că a apărut Mazatzin la televizor. Am o teorie: Cei

culţi se duc la puşcărie pentru că, de fapt, sunt nişte tâmpiţi. Aşa, ca Mazatzin, care nu ne-a trădat doar pe noi, dar acum **s**-a aflat şi că e un trădător al ţării Honduras. În ţara Honduras falsificarea documentelor oficiale e un delict grav. „Delict”, frumos cuvânt. Se pare că hondurienii sunt cam naţionalişti, care se supără dacă o persoană vrea să fie honduriană prin minciuni. Dacă vrei să ai un paşaport hondurian ai două opţiuni: ori eşti hondurian de-adevăratelea, ori te duci la puşcărie.

Partea cea mai proastă pentru Mazatzin e că domnii din guvernul ţării Honduras consideră că şi-a bătut joc de ţara Honduras. Asta a spus vicepreşedintele, că bătaia de joc stătea şi în faptul că a dorit să fie numit cu numele ridicol de Franklin Gomez. Pe vicepreşedinte îl cheamă Elvis Martínez. Eu cred că doar tâmpiţii fug în ţara Honduras cu un paşaport fals de hondurian. Pe Mazatzin l-au prins în timp ce se plimba prin centrul oraşului Tegucigalpa, care e capitala ţării Honduras, o ţară care e doar pentru hondurienii adevăraţi.

Un domn din guvernul mexican a spus că nu se putea face nimic pentru Mazatzin, că Mexicul respecta suveranitatea poporului-frate din ţara Honduras. Mexicanii şi hondurienii sunt fraţi? Pe bune că politicienii fac nişte treburi complicate. Yolcaut se distra foarte tare râzând de Mazatzin atunci când a venit să-mi spună una dintre frazele lui enigmatice. Mi-a zis aşa:

— Gândeşte-te la ceva rău şi precis aşa o să se întâmple. Şi a continuat să râdă ca un nebun paranoic care nu se gândeşte decât la un singur lucru: să râdă.

Deşi fraza asta nu numai că nu era enigmatică, dar m-a şi ajutat să rezolv alte mistere. Adică fraza asta vrea să spună că Yolcaut e vinovat de ce se întâmplă. La asta sunt bune ordinele, ca să organizeze enigmele. Iar în acest caz chiar că **s**-a întâmplat ceva enigmatic: la televizor au dat un reportaj despre viaţa lui Mazatzin şi spuneau că era periculos. Şi asta pentru că se dusese să trăiască foarte departe, în sălbăticie, pe vârful unui munte plin de indieni

rebeli, care voiau să-i omoare prin împuşcături pe domnii din guvern. Tot din cauza asta se dusese Mazatzin în ţara Honduras, ca să-i organizeze pe indienii din ţara Honduras ca să-i omoare pe domnii din guvernul ţării Honduras. Guvernul ţării Honduras are deja o listă foarte lungă de delicte, suficientă ca să-l ţină pe Mazatzin la închisoare mulţi ani. Yolcaut zice că cel puţin douăşcinci de ani. Şi râde şi mai tare. După reportaj l-au sunat pe asociatul lui Mazatzin în afacerile cu publicitatea pentru întreprinderi, care a zis că nu-l mai văzuse de vreo doi ani, de când se dusese pe vârful muntelui cu gherila de indieni. Asta a fost treaba misterioasă, că Mazatzin nu era cu gherila. Era cu noi şi mă învăţa lucruri din cărţi.

Dac-aş fi fost în locul lui Mazatzin, aş fi fugit în Imperiul Japoniei. De-acolo mi-aş fi trimis o sabie ca să pot deveni un samurai adevărat. În schimb, **s-**a dus în ţara Honduras, şi din cauza lui mă dor foarte tare degetele – de mult ce mă joc la playstation 3.

Azi am cunosc**ut-**o pe cea de-a şaişpea persoană pe care o cunosc şi care se numeşte Alotl. După cum zice Cinteotl, Alotl are fundul aşa de mare: doi metri. Alotl nu face parte din familia erbivorelor aşa, ca Quecholli, pentru că nu mănâncă doar salate, ci mănâncă şi supă cu fidea în formă de litere, şi *enchiladas*, şi carne. Şi nu e mută, dimpotrivă, spune multe lucruri. Îmi zice aşa:

— Domnişorule, nu vi se pare că e cam târziu ca să umblaţi îmbrăcat aşa? La ora asta nu se mai poartă halatul.

De asemenea, le spune lui Cinteotl şi lui Itzpapalotl:

— Ce mare e casa şi cât e de frumoasă, şi cât bun-gust, ce vaze frumoase.

Pentru că nu ştie că, de fapt, nu e o casă, e un palat. Dac-ar şti că e un palat, şi-ar da seama că, de fapt, nu e un palat prea bun, pentru că nu e curat. Chestia cu vazele o spune despre nişte vaze chinezeşti care se află în sala fotoliilor. Vazele au nişte dragoni care scot flăcări pe gură şi care chiar sunt frumoase. Iar apoi, pe terasă, a zis:

— Vai, un tigru în cuşcă, ce mare şi frumos e, ce de bun-gust e să ai un tigru în grădină.

Atunci tigrul a scos un răget. Mi se pare că tigrului i se făcuse poftă să o mănânce. Ea nu şi-a dat seama, n-a zis decât „of-of-of, ce pisicuţă feroce" şi m-a întrebat dacă tigrul avea un nume.

De cât trăncănea Alotl mi-a fost jenă să continui cu muţenia, fiindcă mă întreba mereu chestii despre halat, despre pălăria de samurai, despre numele animalelor şi despre cum reuşesc să fiu aşa de drăguţ. Şi din când în când mă mângâia pe păr râzând şi îmi spunea „of-of-of, măi, mutulică". Am fost nevoit să-i explic toată chestia cu samuraii şi de ce sunt un samurai şi cum îmi lipseşte sabia ca să fiu un samurai adevărat. M-a obligat şi să-i arăt colecţia mea de pălării. Ea e naţionalistă, pentru că cele care i-au plăcut cel mai mult au fost pălăriile de călăreţ, oricât i-aş fi arătat eu tricornurile sau pălăriile mele de safari autentice.

Când ne-am aşezat să mâncăm pe terasă n-a mai fost niciun fel de moment enigmatic, aşa, ca înainte, pentru că Alotl ne-a tot povestit întâmplări din orăşelul ei şi **s**-a apucat să spună glume. Orăşelul ei se află prin nord, în Sinaloa. Cred că lui Yolcaut îi place de Alotl, pentru a început să-i pună întrebări şi râdea de glumele ei. Glumele ei erau despre cât de drăguţi suntem Yolcaut şi cu mine şi despre cât de mult semănăm, la fel de drăguţi. Din supa de litere Alotl a format numele celor care se aflau la masă, dar pe ale noastre le-a scris astfel: „toshtli" şi „llolcau".

Treaba bună e că Alotl nu ne-a frecat la cap toată ziua cu sporovăiala ei, pentru a dispărut cu Yolcaut de mai multe ori, de patru ori. Şi pe Miztli l-a mirat că au fost atâtea dispariţii, dar a fost mulţumit fiindcă el o adusese pe Alotl la palat. Când l-am întrebat ce-i cu atâtea dispariţii, a râs şi mi-a spus un secret, o chestie super enigmatică:

— Nouăzeci şaizeci să petreci, Tochtli, nouăzeci şaizeci să petreci.

Iată că acum Alotl vine în fiecare zi, şi nu doar de două sau de trei ori pe săptămână. Într-o zi mi-a adus cadou o pălărie de paie cu o panglică cu un palmier desenat pe ea şi pe care scrie: „Suvenir din Acapulco”. Într-o altă zi a apărut cu o fustă atât de scurtă, că Cinteotl a refuzat să-i dea de mâncare. Serios, pălăria din Acapulco e cea mai urâtă pălărie din colecţia mea, dac-ar fi după mine aş arunca-o la gunoi. Problema e că mi-e milă de Yolcaut, care s-a arătat încântat de cadou. Iar fusta chiar că era foarte scurtă, aşa de scurtă, că am reuşit să-i văd de două ori chiloţii, care erau de culoare galbenă.

Treaba cea mai bună din acele zile a fost ziua în care Alotl a adus un film cu samurai pe care eu nu-l văzusem. Ea zicea că vrea să-mi demonstreze că samuraii adevăraţi nu umblă în halat. Am făcut şi un pariu: dacă aş fi câştigat eu, ea mi-ar fi dăruit un costum de samurai, iar dacă ar fi câştigat ea, eu aş fi renunţat să mă mai îmbrac în halat. S-a dovedit că unii samurai purtau halat şi alţii nu, pentru că foloseau pantaloni şi armură pe piept. Yolcaut a zis că ce purtau samuraii nu era un halat în pătrăţele ca al meu. Ale lor erau negre. Aşa că au oprit filmul şi nu i-au dat drumul din nou până când nu mi-am scos halatul.

Oricum, ne-am distrat mult cu filmul, mai ales la părţile cu lupte. Dar şi la părţile cu dialoguri ne-am distrat, pentru că samuraii nu vorbeau japoneză, ci un fel de spaniolă caraghioasă. Yolcaut a zis că vorbeau ca nişte *gachupines*[2] şi a început să-mi spună cum îi spusese un samurai unuia dintre cei răi: „ţopârlan”. E un cuvânt care nu apare la mine în dicţionar.

În film, la sfârşit, un samurai îi tăia capul altui samurai, care era cel mai bun prieten al lui. Nu pentru că ar fi fost un trădător, dimpotrivă. A făcut-o pentru că erau prieteni şi voia să-i salveze onoarea. Iar atunci nu ştiu ce naiba l-a apucat pe Yolcaut că, la sfârşitul filmului, m-a luat cu el în camera cu pistoale şi puşti. Mi-a spus că între noi nu existau secrete, m-a lăsat să văd toate armele şi mi-

---

2 Nume dat în Mexic nativilor din Spania.

a explicat cum se numea fiecare, în ce ţări fuseseră fabricate şi calibrele.

Dintre pistoale avem Beretta din ţara Italia, Browning din Regatul Unit şi multe din ţara Statele Unite: mai ales Colţ şi Smith & Wesson. Evident, pistoalelor poţi să le pui un amortizor, care se foloseşte ca să le faci mute. Puştile sunt aproape toate la fel. Avem unele care se numesc AK-47 din ţara Rusia şi altele numite M-16 din ţara Statele Unite. Deşi mai multe ca oricare avem Uzi din ţara Israel. Yolcaut mi-a arătat şi numele puştii cu gloanţe uriaşe, care, de fapt, nu e o puşcă, e o armă care se numeşte bazuca.

Înainte să mă duc la culcare, Yolcaut m-a întrebat dacă fusesem atent la filmul cu samurai şi înţelesesem bine sfârşitul. Eu i-am răspuns că da. Atunci el mi-a spus chestia cea mai enigmatică şi mai misterioasă din câte îmi spusese vreodată. Mi-a zis aşa:

— **Într-**o zi şi tu o să trebuiască să faci la fel pentru mine.

Azi când m-am trezit, lângă pat se afla o cutie de lemn foarte mare. Avea mai multe desene şi inscripţii pe care scria: *„fragile”* şi *„handle with care”*. Am dat fuga să-l întreb ce era şi să-l rog să mă ajute **s-**o deschid, pentru că era închisă cu nişte cuie. Am deschis cutia şi înăuntru erau o mulţime de biluţe de plastic, cu miile. Le-am dat pe rând la o parte şi am descoperit capetele retezate ale lui Ludovic al XVI-lea şi Mariei Antoaneta de Austria, hipopotamii noştri pitici din Liberia. Adevărul e că disecatorii au făcut o treabă foarte curată. Capetele tăiate aveau botul deschis ca să li se vadă limba şi cei patru colţi. În plus, strălucesc, pentru că disecatorii le-au lăcuit. Ochii lor sunt din bile albe cu pupila cafenie. Şi au urechile lor minuscule intacte. Gâtul le e lipit de o placă de lemn care are o plăcuţă aurie cu numele lor. Capul lui Ludovic al XVI-lea, care e un cap foarte mare, are înscris: „Ludovic XVI”. Iar dedesubt: *„Choeropsis liberiensis”*. Capul Mariei Antoaneta de Austria, care e un cap mai mic, are aşa:

„Maria Antoaneta”. Şi dedesubt la fel: *„Choeropsis liberiensis*”.

Împreună cu Yolcaut am atârnat capetele pe un perete din camera mea: Ludovic al XVI-lea la dreapta şi Maria Antoaneta de Austria la stânga. De fapt, Yolcaut a fost cel care a bătut cuiele şi a aşezat capetele. Eu îi spuneam doar dacă sunt strâmbe sau dacă stau drept. Apoi m-am suit pe un scaun şi le-am probat pălării. Cel mai bine le vin pălăriile africane de safari. Aşa că i-am lăsat cu pălăriile africane de safari puse, dar o să-i las doar o vreme. Curând vor sosi coroanele de aur şi diamante pe care le-am comandat special.

În ziua încoronării tata şi cu mine o să facem o fiesta.

Lyjaraj este prozator, eseist şi critic literar. A publicat proză scurtă în revista *Letras Libres*, dar şi eseuri în *Gatopardo* şi în revista Columbiană *Don Juan*, în prezent colaborează la blogul editurii braziliene Comi panhia Das Letras şi la Pen Club's Blogi World Atlas.

În textele sale, Villalobos a abordat teme surprinzător de diverse, de la influenţa avangardei asupra operei lui César Aira, la „tangologie”, ejaculare precoce şi literatura latinoamericană în prima jumătate a secolului XX. A fost bursier al programului Alban, finanţat de Uniunea Europeană, şi a obţinut un doctorat în teoria literaturii şi g în literatură comparată la Universitatea Autonomă din Barcelona. Publicat în 2010 în Spania, romanul său de debut, 8 *Fiesta în bârlog*, a fost tradus în peste zece limbi, iar în 2011 voturile cititorilor britanici l-au inclus pe lista scurtă a First Book Award, premiu oferit de cotidianul „The Guardian **într-**un interviu publicat în revista *Grama*, Villalobos descrie cartea ca pe o „i asupra Mexicului văzut din afara lui”, despre care nu ar fi putut să scrie niciodată fără hăiit lase în urmă.

1 lagos (sp.) – „lacuri”.